BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ulkelerin ışçıleri bırleşınız! • Bütün ulkelerın ışçıleri ve ezilen halklar bırleşınız!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bındest yekbın!

► Sayı / Hejmar : 119 ► 1 Ağustos / Tebax 1998 ► 150.000 TL.

Kuzey Kürdistan-Türkiye depremlerle sarsılıyor!

Deprem yeniden ve hep yoksulları vuruyor!

FAŞİST DÜZENİ DEVRİM DEPREMİYLE YIKALIM!

içindekiler

3 **Faşist düzeni devrim depremiyle yıkalım!**

7 **Fransız parlamentosu Ermeni Soykırımını protesto eden bir karar aldı... Faşist Türk hakim sınıfları inkarcılığı sürdürüyor! Çözüm Kuzey Kürdistan-Türkiye emekçilerinin elinde!**

10 **Anasol D hükümetinin Kürt sorunundaki 1 yıllık bilançosu...**

16 **Kıbrıs'ta savaş rüzgarları esiyor!**

18 **Bolşevik Partizan ve Stêrka Bolşewîk arasındaki ilişki üzerine...**

21 KOMÜNİST KADIN HAREKETİ İÇİN
- **Kadın-erkek eşitliği adına "Alevilik öğretisi"ni savunmak gericiliktir!**
- **TCK'nın 440. maddesi Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edildi!**

24 BİLDİRİLER, HABERLER
OKUYUCU MEKTUPLARI

31 **Li Tirkiyê pirsgirêka netewî..**

Kuzey Kürdistan-Türkiye depremlerle sarsılıyor...
Deprem yeniden ve hep yoksulları vuruyor!

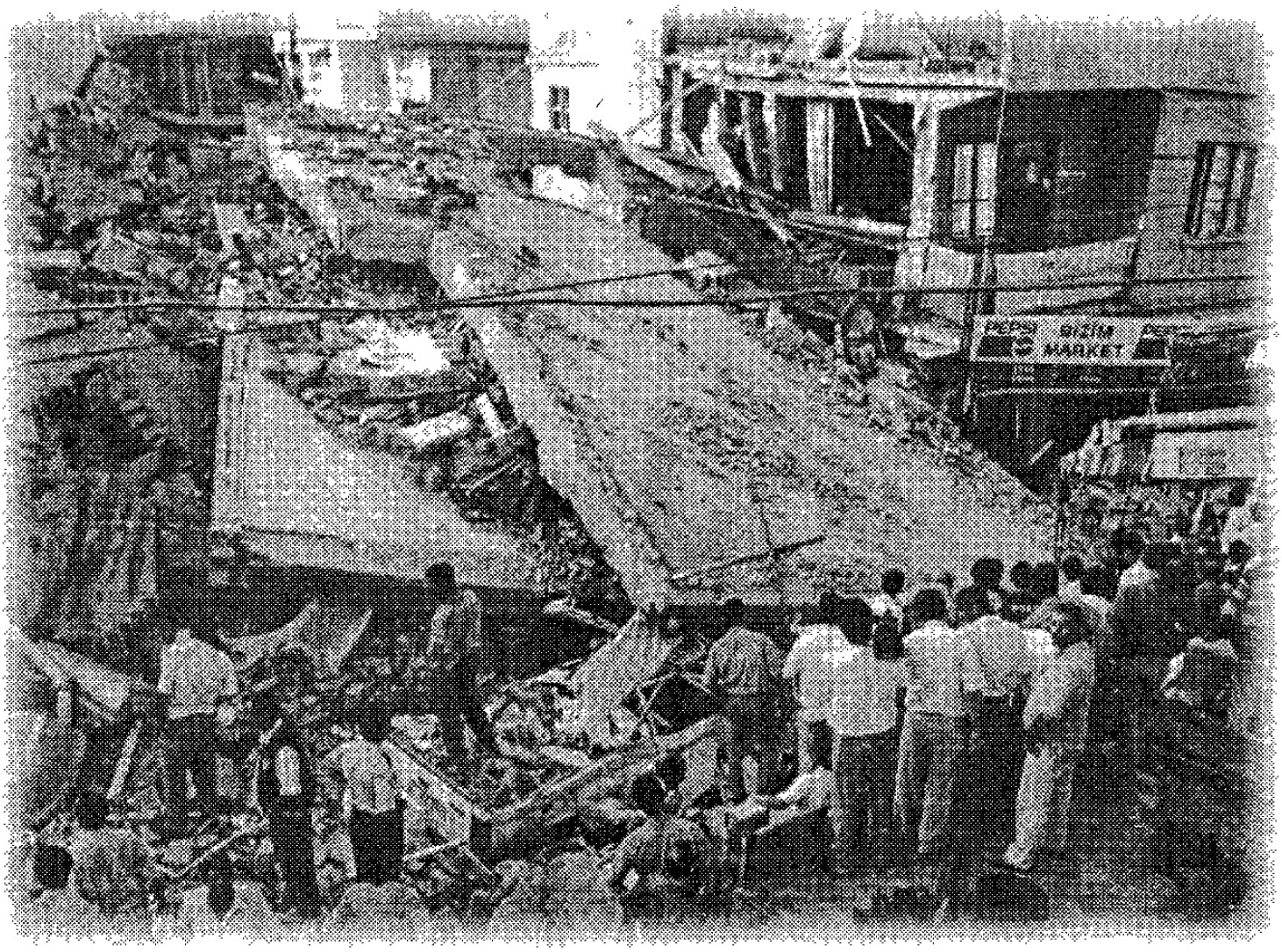

FAŞİST DÜZENİ DEVRİM DEPREMİYLE

YIKALIM!

Deprem, sel felaketi vb. doğal afetler hep biz emekçileri, yoksulları vuruyor. Zenginlerin bunlardan pek korkusu yok. Çünkü onlar en sağlam konutlarda, altyapısı olan en lüks yerleşim birimlerinde oturuyor. Onların korktuğu başka bir "afet" var! İşçilerin-köylülerin bir yanardağ gibi patlamaya hazır öfkesi, sesi şimdilik çok derinlerden gelen devrim depremi! Bolşeviklerin gündemi, tam da hakim sınıfların bu kabuslarını, kabus olmaktan çıkarıp gerçek haline getirmek için çalışmaktır!

Temmuz başında Adana ve çevresi Richter ölçeğinde 6.3 derecelik bir depremle sarsıldı. Bu depremde 140 kişi öldü; onbine yakın kişi yaralandı. Sonraki daha az şiddetli depremlerde de panikten binlerce yaralı var.

Göçme imkanı olanlar hâlâ sallanan Adana'yı terkediyor. Adana'da kalanlar evlerine giremiyor, sokaklarda yaşıyor. Ölümler ve yaralanmalar öncelikle Kürt emekçilerinin yoğun olarak yaşadığı gecekondu mahallelerinde oldu. Gecekondular dışında yıkılan yapılar ya çok eski yapılar, ya da müteahitlerin çok çalmış olduğu az sayıda yeni yapılar oldu.

Yapıların sağlam olduğu, yerleşimin planlı yapıldığı kentler açısından insan kaybına yol açmayacak şiddette

bir deprem ülkemizde yüzlerce ölü, onbinlerce yaralıya yol açıyor. Benzer şiddette bir depremin İstanbul gibi bir şehirde olmasının, ölü sayısını onbinlere, yaralı sayısını yüzbinlere çıkarması hiç kimseyi şaşırtmamalıdır.

SONUÇLAR KADER DEĞİL!

Kimse Adana'daki ölümlere, yıkıma kader demesin!

Evet deprem doğal bir olay. Depremi bütünüyle engellemek insanın elinde değil. Fakat insan, altı sürekli hareket halinde olan yeryüzündeki doğal deprem faaliyetini etkileyebilecek durumda. Örneğin, bir atom bombasının yeraltında patlatılması, insan eliyle yapılan bir deprem anlamına geliyor. Her atom bombası deneyinden hemen sonra, yeryüzündeki doğal deprem faaliyetinin arttığı yaşanan bir olgu. (Bkz. EK)

Bu aslında gayet anlaşılır da bir olgu. Adana'daki deprem öncesinde, Hindistan ve Pakistan'ın atom bombası denemeleri, onun hemen ardından Afganistan'daki büyük deprem olayları var. Yani, şimdiki depremlerde atom bombasının küçümsenmeyecek payı var.

O bombanın yapımından kâr eden bütün tekeller, o bombaları patlatan gerici rejimler de bu depremlerde ölen emekçilerin sorumluluğunu taşıyor. Depremde "insan" marifeti –özellikle depremin sonuçları açısından– bundan da büyük.

Bir depremin zararını en aza indirgemek insanın elinde. Bunun için yeter araç/gereç/bilgi var. Örneğin, deprem faaliyetlerinin en aktif olduğu Japonya'da 6.3 şiddetindeki depremlerden kimse ölmeden ve fazla yıkıntı olmadan çıkabiliyor.

Adana'daki depremde 140 ölünün, onbinlerce yaralının faili kader/deprem vb. değil! Hayır! Ölenlerin çoğu faşist TC'nin Kürdistan'dan göçe zorladığı Kürt emekçiler! Onlar, TC'nin Kürt ulusal hareketini bastırmak için yürüttüğü gerici savaş nedeniyle, korucu olma dayatmasını kabul etmemek için evleri, tarlaları bombalandığı, yakıldığı için, canını kurtarmak için kaçıyor, göçmek zorunda kalıyor.

Adana ve çevresi, sunduğu mevsimlik iş alanları nedeniyle de Kürdistan'dan en çok göç alan alanlardan biri. Kürt emekçileri, tanıdıklarının yoğun olduğu alanlara göçüyor. Geldiklerinde buldukları sağlıksız, çürük yapılmış evlere, gecekondulara sığınıyor. Çok sayıda nüfus, belediye hizmetlerinden, altyapıdan önemli ölçüde yoksun alanlarda, sağlıksız, çürük konutlara yerleşiyor. Deprem, su baskını vb. "doğal afetler" tabii ki öncelikle bu plansız, hizmetsiz, çarpık yerleşim alanlarını ve konutları vuruyor. Son depremde de olan bu...

Önce devlet vuruyor! Devletin haksız savaşına açıkça ve doğrudan destek vermeyen Kürt nüfus kendi geleneksel yerleşim alanlarından sökülüp, sürülüyor.

Sonra o nüfusun geldiği alanda, devletle içiçe çalışan arazi mafyaları, gecekondu ağaları vuruyor!

Sonra seçim dönemlerinde gecekondulara göz yuman ve fakat seçim dönemi geçtimi ve rüşvet yeterli görülmedimi, yıkım ekiplerini gecekonducuların üzerine süren belediye vuruyor!

Arasıra da –ve son yıllarda artan bir ivmeyle– şimdi olduğu gibi "doğal afet" dedikleri vuruyor! 6.3 derecelik bir depremde bu kadar insan ölüyorsa

Adana'daki ölümlerin ve büyük boyutlardaki yıkımın suçlusu ve sorumlusu sömürü düzenidir. Devlettir. Siyasi iktidardır.

NÜKLEER DENEMELERLE DEPREMLER ARASINDA BİR İLİŞKİ VAR MI?

Hindistan'ın 11 ve 13 Mayıs günü yeraltında beş atom denemesi gerçekleştirmesinden sonra, Pakistan da misilleme olarak 28 Mayıs günü yeraltında beş nükleer deneme gerçekleştirdi.

Birbirine düşman bu iki komşu ülkenin gerçekleştirdikleri atom denemeleri sonrası, Afganistan'da, Çin'de ve Japonya'da depremlerin olması; nükleer denemelerle depremler arasında bir ilişkinin olup olmadığı sorusunu gündeme getirdi.

Nükleer denemelerle depremler arasında ilişki olup olmadığı sorusunu cevaplamadan önce bazı örnekler vermek istiyoruz.

15 Mayıs 1995: Çin, yeraltında bir nükleer deneme gerçekleştirdi.

27 Mayıs 1995: Çin'in gerçekleştirdiği nükleer denemeden 7 gün sonra, Rusya'da Richter ölçeğiyle 7.5 şiddetinde bir deprem oldu. Rusya'da meydana gelen bu en büyük depremde 2 bin kişi yaşamını yitirdi.

5 Eylül 1995: Fransa, Güney Pasifikte Mururoa Adası açıklarında bir nükleer deneme gerçekleştirdi.

1 Ekim 1995: Fransa, ikinci denemesini Fangataufa Adası açıklarında gerçekleştirdi. Deneme Richter ölçeğiyle 5.5 şiddetinde bir sarsıntıya yolaçtı.

7 Ekim 1995: Endonezya'nın Sumatra Adasında meydana gelen, Richter ölçeğiyle 7 şiddetindeki depremde yüzlerce kişi yaşamını kaybetti.

9 Ekim 1995: Güney Kore'de Richter ölçeğiyle 3.5 şiddetinde bir deprem meydana geldi.

11 Mayıs, 13 Mayıs 1998: Bu günlerde Hindistan yeraltında beş nükleer deneme gerçekleştirdi.

28 Mayıs 1998: Pakistan, Hindistan'a misilleme olarak yeraltında beş nükleer deneme gerçekleştirdi.

30 Mayıs 1998: Afganistan'da meydana gelen 7.1 şiddetindeki depremde binlerce kişi yaşamını kaybetti.

30 Mayıs 1998: Çin'de 3 şiddetinde deprem meydana geldi.

1 Haziran 1998: Japonya'da Richter ölçeğiyle 5.9 şiddetinde deprem meydana geldi. *(3.6.1998 Cumhuriyet)*

Gerçekleştirilen nükleer denemeler sonrası, depremlerin olması tesadüfi değildir. Her nükleer deneme, belli oranlarda sarsıntıya yol açmaktadır. Bu sarsıntılar da, denemelerin gerçekleştirildiği yerlere yakın yerlerde depremlere yol açmaktadır.

Nükleer denemelerden bağımsız deprem olgusu vardır. Depremlerin esas nedeni yerkabuğu altında, enerji birikimlerinin patlamalarından, yeraltında çeşitli hareketlerden kaynaklanmaktadır. Depremlerin esas nedeni budur.

Yukarıda verdiğimiz örneklerin de gösterdiği gibi, nükleer denemelerle, çeşitli ülkelerde olan depremler arasında bir ilişkinin olduğunu düşünüyoruz. Bu bağlamda şu denilebilir: Denemeler sonrası olan depremler, doğal diyebileceğimiz depremler değildir. Bu depremlerin esas nedeni nükleer denemelerdir.

Burjuvazi ve onun satın aldığı bilim adamları, nükleer denemelerle depremler arasındaki ilişkiyi reddetmektedirler. Onların bu ilişkiyi reddetmeleri sistemlerinin çıkarları gereğidir. Sürekli daha fazla kâr üzerine kurulu bu sistemin, sürekli silahlanması, nükleer silahlara sahip olmak için çabalamaları, sahip olanların ise denemeler yapmaları bu sistemin doğası gereğidir.

Emperyalist dünya sistemi, dünya nüfusunun çoğunluğunu oluşturan işçiler, emekçiler açısından bir barbarlık düzenidir. Bu düzen yoğun sömürü yanında, haksız savaşlarla, doğanın talanıyla, faşizm ve ırkçılıkla, erkek egemenliğiyle "büyük insanlığın" geleceğini de karartmaktadır.

Geleceği şekillendirmek, emperyalizmi mezara gömmek; işçilerin, emekçilerin mücadelesiyle olacaktır. Bunun için örgütlenelim, mücadele edelim.

9.6.1998 ▲

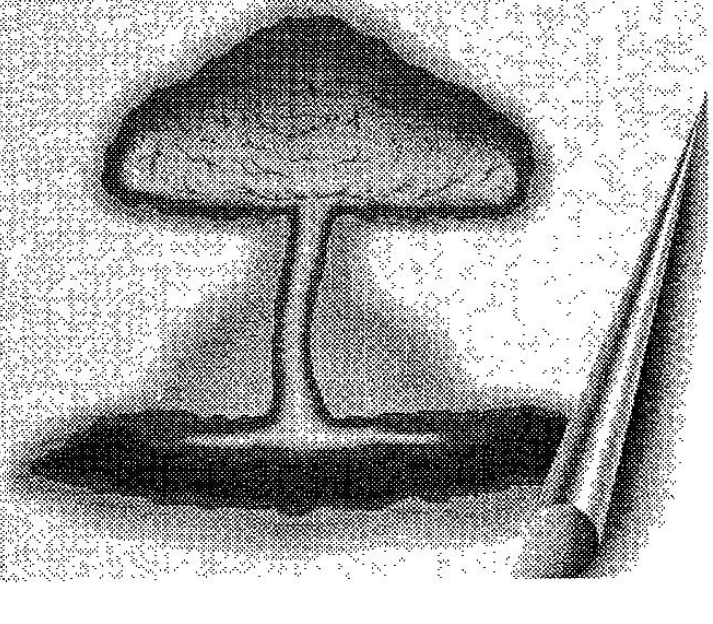

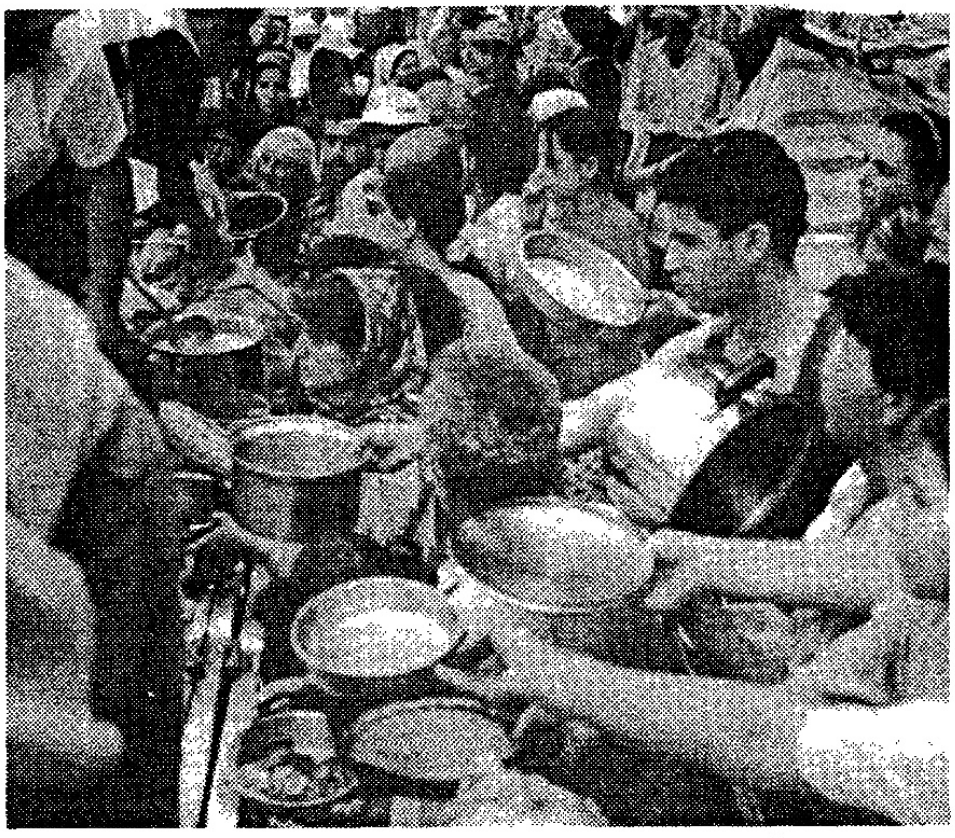

Depremin hemen ertesinde bölgeye siyasetçi yağdı. Her biri timsah gözyaşları döküp "devletin en kısa zamanda bütün yaraları saracağını" vb. anlatıp her biri vaat konusunda bir diğerinden eksik kalmamak için çabalarken yoksul emekçiler bir kap sıcak yemeğe muhtaçtı!

bunun nedeni, çarpık yerleşimdir. Bunun suçlusu devlettir, soyguncular, vurgunculardır!

Bu depremde ilginç görüntüler yaşandı yine. Yeni yapılmış kimi evlere hiçbir şey olmazken, o evlerin hemen yanıbaşındaki kimi başka yeni evler, apartımanlar kağıt gibi çöktüler. Buna "kader" denebilir mi ? Bu kader filan değil, düpedüz hırsızlık, rüşvet vb. sonucu, yani daha fazla kâr uğruna cinayettir! O kağıt gibi çöken binaların hırsız müteahitleri, o binaların öyle yapılmasına göz yuman mühendisler, mimarlar vb. en başta da o binaların öyle yapılmasına izin veren belediye ve devlet görevliler... bunların hepsi suçludur! Hepsi cinayet suçlusudur.

Adana'daki ölümlerin ve büyük boyutlardaki yıkımın suçlusu ve sorumlusu bütün kurumlarıyla sömürü düzenidir. Devlettir. Siyasi iktidardır.

Depremin hemen ertesinde başta cumbaba Demirel ve bütün parti başkanları olmak üzere bölgeye siyasetçi yağdı. Her biri timsah gözyaşları döküp, ne kadar üzüldüklerini "devletin en kısa zamanda bütün yaraları saracağını" vb. anlattılar. Her biri vaat konusunda bir diğerinden eksik kalmamak için her şeyi yaptı.

Emekçi yığınlar, şimdi sırada olan erken seçim nedeniyle şov yapan siyasetçilerin çoğunu onlara layık olan biçimde karşıladı: Yuhlarla, küfürlerle! Fakat bunlar o kadar pişkin ki, suratlarına tükürseniz, yağmur yağdı diyecek cinsten! Kendileri sanki hiç sorumluluğa sahip değilmiş gibi, çürük binaların müteahitlerini hedef göstererek, esip savurdular! Suçluların mutlaka en kısa zamanda yakalanıp cezalandırılacağını vb. söylediler. Gerçekten de, halkın öfkesini dindirmek için ve hedef saptırmak için, kâğıt gibi yıkılan birkaç yapının müteahitleri isimleriyle suçlu olarak teşhir edildiler. Bunların bir bölümü yakalandı ve tutuklandı. Bir bölümü ise aranıyor.

Şimdi en büyük hırsızlar, en büyük sahtekarlar, sıralamada en son sıralarda yer alan kimi küçük hırsızı hedef göstererek, kendini temize çıkarmaya çalışıyor. Sömürücü rezil düzen, en son sıradaki birkaç küçük hırsızı mahkum ederek, kendini kurtarmaya çalışıyor. Halkın öfkesinin dinmemesi halinde, yakalanan birkaç müteahitin yüksek hapis cezalarına çarptırılması mümkün. Evet hatta emekçi yığınlar bu işin peşini bırakmazsa, belediyeden, imar-iskanla ilgili kurumlardan birkaç kişinin daha göstermelik cezalandırılması mümkün. Devlet, düzen, kendini temize çıkarmak için, birkaç önemsiz adamını feda edebilir. Fakat bu numaralara kimse aldanmamalı.

Suçlu, sorumlu, bir bütün olarak kapitalist kâr hırsı temel dürtüsü olan sömürü düzenidir. Depremlerin, sel felaketlerinin vb. doğal afetlerin yeniden ve hep işçileri, köylüleri, emekçileri, ezilenleri, yoksulları vurmasını istemiyorsak yapılacak tek şey vardır: Sömürü düzenini devrim depremi ile yerle bir etmek!

Deprem, sel felaketi vb. doğal afetler hep biz emekçileri, yoksulları vuruyor. Zenginlerin bunlardan pek korkusu yok. Çünkü onlar en sağlam konutlarda, altyapısı olan en lüks yerleşim birimlerinde oturuyor. Onların korktuğu başka bir "afet" var! İşçilerin-köylülerin bir yanardağ gibi patlamaya hazır öfkesi, devrimci sınıf mücadelesinin ateşi, sesi şimdilik çok derinlerden gelen devrim depremi!

Bizim gündemimiz, bolşevik komünistlerin gündemi, tam da hakim sınıfların bu kabuslarını, kabus olmaktan çıkarıp gerçek haline getirmek için çalışmaktır.

İşçi ve emekçi yığınların gündemi de devrim haline geldiği zaman, hakim sınıfların dışı görünüşü güçlü, içi kof düzeni, Adana'da bir kâğıt gibi çöken kimi apartımanların akıbetine uğrayacaktır! Bu deprem, doğal afetlerin tersine, işçileri emekçileri değil, sömürücü azınlığı vuracaktır! Onların faşist düzeni, devrim depreminin yıkıntıları altında ezilecektir! Bu deprem işçilere, köylülere, emekçilere iktidarı getirecektir!

İşçiler, emekçiler için kurtuluş devrim depremindedir!

Öyleyse:

Durma öyle boynu bükük çaresiz!

Haydi katıl yükselen kavgamıza!

Ne kaderdir, ne de sonsuz çektiğimiz acılar!

Yıkılacak en sonunda sömürücü zorbalar!

Yeter ki biz kendi gücümüzün bilincine varalım! Yeter ki, hakim sınıfların yalanlarına kanmayalım! Yeter ki kendi mücadelemizi kendi ellerimize alalım!

Yeter ki Bolşevik önderlik altında birleşelim!

8 Temmuz 1998 ▲

Fransız parlamentosu Ermeni Soykırımını protesto eden bir karar aldı... Faşist Türk hakim sınıfları inkarcılığı sürdürüyor!

ÇÖZÜM TÜRKİYE-KUZEY KÜRDİSTAN EMEKÇİLERİNİN ELİNDE!

Fransız Parlamentosu'nun aldığı bir karar, boyalı Türk medyasını uzun süre meşgul etti, önümüzdeki dönemde de edeceğe benziyor.

Çok az sayıda parlamenterin katıldığı bir oturumda alınan karar, Osmanlı devletinin son döneminde, Osmanlı devleti içinde yaşayan Ermeni nüfusa karşı bir soykırım uygulandığını tespit ediyor ve TC parlamentosuna bu soykırımı ve sorumluluğunu üzerlenmesi çağrısını yapıyor.

Bu konuda bir karar tasarısının gündeme geleceği belli olur olmaz, TC bir dizi diplomatik girişimle tasarının meclisin gündemine alınmasını engellemeye çalıştı. Bir yandan diplomatik kanallar üzerinden hükümet ve başkan üzerinden engelleme girişimleri yürürken, diğer yandan boyalı medya üzerinden de bir kampanya başlatıldı.

Bu kampanyada bir yanda TC hakim sınıflarının bilinen inkar politikasının bilinen argümanları yeniden yoğun bir biçimde piyasaya sürüldü: Tarihte katiyen bir Ermeni soykırımı olmamıştı. Katiyen 1,5 milyon Ermeni sürgün yollarında "hiç"e gönderilmemiş, katledilmemişti. Rakamlar çok abartılıydı. Osmanlı devletinde 1,5 milyon Ermeni nüfus bile yoktu. Evet, bazı ölümler, "istenmeyen vakalar" olmuştu.

Fakat bu, savaş şartlarında, Ermeni nüfusun Rus emperyalistleri tarafından kandırılarak ihanet etmesi sonucu olmuştu. Osmanlı devleti cephe gerisini sağlama almak için ve Ermeni nüfusun da "güvenliğini sağlamak" için de, Ermeni nüfusun göç ettirilmesi kararı almış, bu kararın uygulanması sırasında "maalesef" bazı münferit hadiselerde bazı ölümler olmuştu. Ölen 1,5 mılyon olamazdı. Olsa olsa, taş çatlasa, en fazla 300 bin filan olabilirdi (!!!!) vb. vb.

Diğer yandan, Türk hakim sınıflarının her zaman çantalarında hazır bulunan "Emperyalistler Sevr'i hortlatmak istiyor" kartı sürüldü piyasaya: Birinci Dünya Savaşı ertesinde emperyalistler, Osmanlı devletini Sevr Anlaşmasıyla aralarında paylaşmışlardı.

TC, bir ulusal kurtuluş savaşı sonucu, Sevr'i parçalayarak kurulmuştu. Fakat emperyalistler Türkiye'yi bölüp parçalama emellerinden hiç vazgeçmemişlerdi. Sevr Anlaşmasında Ermenilere de bir Ermenistan devleti vadedilmişti. Ermeni soykırımı iddialarının ardında emperyalistlerin, TC'yi zayıflatma ve bölme planları yatıyordu vb. vb.

* * *

Biz Türkiyeli Bolşevikler, Ermeni sorunu konusunda tavrımızı daha 1986'da çok açık bir biçimde formüle ettik. Bizim tavrımızın köşe taşları şunlardır:

* Tarihte bir Ermeni soykırımı yaşanmış, Batı Ermenistan'daki Ermeni ulusu Osmanlı devleti tarafından, "techir" adı altında bilinçli ve planlı bir biçimde yok edilmiştir. Hiçbir inkarcı sahtekarlık ve yorum bu gerçeği ortadan kaldıramaz.

* Ermeni soykırımının birinci derecede suçlusu ve sorumlusu Türk Hakim sınıflarıdır. Gerek Türk, gerekse Kürt emekçileri, bu soykırımda Ermeni ulusuna karşı araç olarak kullanılmıştır. Türk ve Kürt emekçileri, bu soykırıma karşı çıkmamakla ve yer yer aktif olarak soykırım uygulamalarına katılmakla, bu soykırımın sorumluluğuna ortak olmuştur.

* Ermeni soykırımı emperyalistlerin Osmanlı devletiyle dalaşlarının da bir sonucudur. Emperyalist güçler de bu soykırımdan sorumludur.

* Bu soykırım büyük bir tarihi haksızlıktır. Bunun sonucu, yüzbinlerce Ermeninin diasporada yaşamak zorunda kalması olmuştur. Diasporadaki Ermenilerin Batı Ermenistan'a dönme ve yerleşme hakları ve isterlerse ayrılık hakları vardır! Türk ve Kürt emekçileri bu hakkı sonuna kadar ve kayıtsız koşulsuz savunma görevine sahiptir. Ancak bu yolla gerçekten halkların birbirine güveni ve kardeşliği sağlanabilir.

* Türk ve Kürt emekçileri, faşist TC devletini devrimle yıkarak ve diasporadaki Ermenilerin Batı Ermenistan'a yerleşme ve ayrılma hakkını kullanabilmesinin pratik imkanını yaratarak tarihsel sorumluluklarını yerine getirebilirler.

İşte, sınıf bilinçli proletaryanın bu konudaki tavrı kabaca budur. Bu tavrın temelinde sınıf bakış açısı ve Marksizm-Leninizm bilimi yatmaktadır.

Soruna bu bakış açısıyla yaklaşmayanlar, ister istemez şu veya bu yanlışa düşerler, kendilerini şu veya bu milliyetçiliğin, şu ya da bu gericinin, emperyalistin safında bulurlar.

* * *

Fransız Parlamentosunun aldığı karar karşısında tavırlar bağlamında da bu gerçeği bir kez daha yaşadık.

Bir bölüm "solcu", işi suskunlukla geçiştirdi.

Bir bölüm devlet solcusu, devletin "Sevr'i hortlatmak istiyorlar" argümanlarının en çığırtkan savucusu oldu. Bunu, en başta kötü ünlü Aydınlık/İşçi Partisi yaptı!

Bir bölümü ise, Fransız Parlamentosunun kararını doğru yolda atılmış bir adım olarak değerlendirip selamladı. Bunu da PKK'ya yakın çevreler yaptı.

Esasında herkes, savunduğu sınıfın çıkarlarına uygun tavır takınıyor.

Türk ulusal ve küçük burjuvazisinin sınıf tavrı, emperyalistler onların kuyruğuna bastığında, "bağımsızlıkçı", "antiemperyalist" takılmak biçiminde ortaya çıkıyor.

Kürt ulusal ve küçük burjuvazisinin tavrını ise, emperyalistler üzerinden TC'e baskı yaparak, onunla uzlaşmak düşüncesi belirliyor. Bunun için emperyalist parlamentolardan çıkacak kararlardan medet umuyorlar.

Biz komünistler, ne Fransız Parlamentosundan çıkan kararı selamlıyoruz! Ne de, onu Türkiye'yi bölme planının bir parçası olarak kınıyoruz!

Fransız Parlamentosunun aldığı karar, tarihi bir gerçekliğin kabulü anlamında doğru bir karardır. Fakat bu kararın alınmasının arkasında duran, Ermeni işçi ve köylülerinin, emekçilerinin çıkarları değil; Fransız emperyalistlerinin çıkarlarıdır. Onlar, TC ile olan çelişmeleri nedeniyle TC'yi baskı altında tutmanın bir aracı olarak almıştır bu kararı. (Kararın Fransız emperyalistlerinin iç politik kavgaları açısından, Başkana karşı parlamentonun yetkilerini artırma kavgası açısından da bir önemi ve anlamı vardır. Ermeni işçileri, köylüleri, emekçilerinin hakları vb. bu bağlamda yalnızca bir bahanedir.) Bu yüzden bizim bu kararı selamlama gibi bir tavrımız olamaz.

Bizim, doğru olan bu kararı kınama tavrımız da olmaz. Evet, kararın arkasında Fransız emperyalizminin çıkarları vardır. Fakat gerisinde emperyalist çıkarlar olması, kararda söylenenlerin doğru olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Biz, bir yanda TC ile öbür yanda Fransız emperyalistleri arasında bir tercih yapmak zorunda değiliz.

Ermeni soykırımının sonuçlarının emperyalist ve gerici parlamentolarda alınan kararlarla ortadan kalkmayacağını biliyoruz.

Sorun, Ermeni soykırımının varlığının Türk ve Kürt emekçilerin bilinçlerinde kabul ve mahkum edilmesidir. Ancak bu gerçekleştiğinde, bu soykırımın sonuçlarını ortadan kaldırmanın yolu açılabilir. Ancak bu yolla, Türk-Kürt-Ermeni emekçilerinin gerçek kardeşliği sağlanabilir.

Ermeni sorununun da gerçek çözümü, inkarcılıkta veya emperyalist parlamentolarda alınan kararlarda vb. değil, DEVRİMDEDİR !

Diasporadaki Ermenilerin dönme, yerleşme, ayrılma hakkını savunacak ve garanti altına alabilecek tek iktidar, işçilerin-köylülerin devrimci-demokratik iktidarıdır.

TC yıkılmadan Ermeni sorununda çözüm yoktur! Devrim olmadan, çözüm yoktur!

9 Temmuz 1998 ▲

İBRETLİK BİR DURUM...

Türk burjuva tarihçilerinin büyük bir bölümü yıllardır Ermeni katliamının olmadığını, tersine eğer sözedilecekse bir Türk katliamının olduğunu, Ermenilerin Türkleri katlettiğini söyler, bunu ispatlamak için çırpınır dururlar. Fransız parlamentosunun soykırımla ilgili karar alması, Türk hakim sınıflarını çileden çıkardı; bu kararın "Sevr'i hortlatmak" olduğu söylendi, söyleniyor. Bu arada burjuva tarihçi Murat Bardakçı, Ermenilerin Türkleri katlettiğini ispatlamak için 19. yüzyılın sonlarında yayınlanan Fransız dergilerini araştırıp 1895 tarihli bir dergide "Ermenilerin Türkleri katlettiğine ilişkin" bir resim bulmuş! Hürriyet gazetesi de 14 Haziran tarihli sayısında başlığı atmış... Hem de ilk sayfadan: "Fransızlara tarihi belge"

Murat Bardakçı'nın, bulduğu resimde camiden çıkan bazı kimselere saldırılıyor. Bardakçı'nın verdiği bilgiye göre, resmin altında "Doğu'daki olaylar. Ermenilerin bir camiye saldırısı" yazıyormuş. Bardakçı ve Hürriyet gazetesi, resmi delil göstererek Fransızlara verip veriştiriyorlar. Örneğin şunları söylüyorlar: *"İşte gerçek katliam", "Hürriyet bu tarihi belgeyi Türkiye'yi Ermeni soykırımı yapmakla suçlamaya kalkışan, tarihten habersiz Fransız parlamenterlere ithaf ediyor!"*

Bir ressamın çizdiği bir resimle Ermenilerin değil Türklerin kıyıma uğradığı yalanını ileri süren ve "kanıtlayan" (!!!) bu Türk şovenisti tarihçi ve ırkçı gazetesinin tarih çarpıtıcılığına diyecek yok doğrusu!

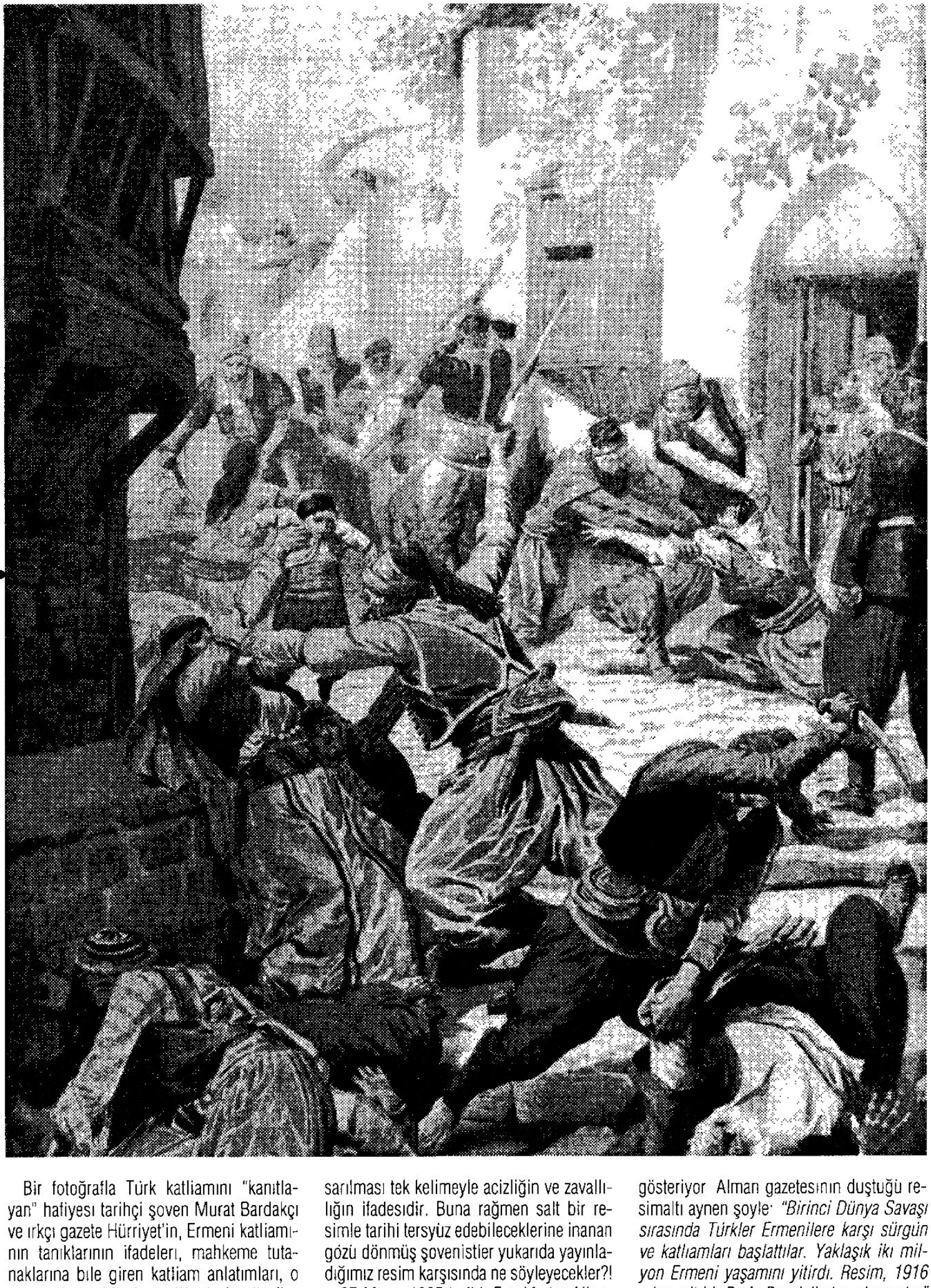

Bir fotoğrafla Türk katliamını "kanıtlayan" hafiyesi tarihçi şoven Murat Bardakçı ve ırkçı gazete Hürriyet'in, Ermeni katliamının tanıklarının ifadeleri, mahkeme tutanaklarına bile giren katliam anlatımları, o dönemde çekilmiş orijinal fotoğraflar vs vs gibi binlerce kanıtı yok sayması ve sadece 1895 tarihli bir Fransız dergisinden alınan bir resime katliam "kanıtı" olarak sarılması tek kelimeyle acizliğin ve zavallılığın ifadesidir. Buna rağmen salt bir resimle tarihi tersyüz edebileceklerine inanan gözü dönmüş şovenistler yukarıda yayınladığımız resim karşısında ne söyleyecekler?!

27 Mayıs 1995 tarihli Frankfurter Allgemeine Zeitung'da yayınlanan resim, 1916 tarihli bir Paris dergisinden alınmış ve Ermenilerin Türkler tarafından katledildiğini gösteriyor. Alman gazetesinin duştuğu resimaltı aynen şöyle: *"Birinci Dünya Savaşı sırasında Türkler Ermenilere karşı sürgün ve katliamları başlattılar. Yaklaşık iki milyon Ermeni yaşamını yitirdi. Resim, 1916 yılına ait bir Paris Dergisi'nden alınmıştır."* Evet, yukarıdaki resim, şoven tarihçi Bardakçı'ya ve onun Türk şovenist gazetesi Hürriyet'e ithaf olunur!

Anasol-D hükümetinin Kürt sorunundaki bir yıllık bilançosu...

■ *Geçen bir yıllık süreçte de ortaya çıkan, Kürdistanlı işçi ve emekçilerin faşist Türk devletinden hiçbir şey beklememeleri gerektiği gerçeğidir.*

■ *Ulusal baskılara gerçekten son vermek, işçi ve emekçilerin sosyal ve ekonomik yaşamlarını iyileştirmek için işçi ve emekçiler mücadeleyi kendi ellerine almalıdırlar.*

■ *Bilinmelidir ki soygun, sömürü ve zulüm düzeni varlığını korudukça, vaadler, teşvik paketleri sadece ve sadece bu düzenin ayakta kalması, işçi ve emekçilerin daha fazla sömürülmesi içindir.*

■ *Hem ulusal baskıdan hem de sınıfsal baskıdan kurtulmanın yolu Bolşevik saflarda örgütlenip düzene karşı mücadele etmektir!*

Anasol-D hükümeti kurulduğunda, başta Başbakan Mesut Yılmaz olmak üzere hükümet ortakları, kurulan hükümetin "toplumsal uzlaşma" hükümeti olduğunu kamuoyuna açıkladılar.

Bu MGK hükümeti, ülkedeki siyasi krizi giderecek, laiklerle antilaikleri, dinciyle dinsizi, sağcıyla solcuyu, işçiyle patronu vb. akla hangi zıt kutuplar geliyorsa hepsini "uzlaştıracak"tı...

Sözkonusu uzlaşma temelinde de Türkiye'nin öne çıkan en önemli iki sorunu da –"terör" ve enflasyon– "çözüme" kavuşturulacaktı...

Anasol-D hükümetinin işbaşına gelmesinin üzerinden bir yıl geçti ve sözkonusu edilen "uzlaşma"ların hiçbiri doğal olarak gerçekleşmedi. İşçi ve emekçiler açısından durumun her geçen gün daha kötüleştiği bir ortamda, hakim sınıflar işlerin yolunda olduğunu, enflasyonun düşmeye başladığını ve yıl sonunda enflasyon oranının %50'ye kadar ineceğini, "Doğu ve Güneydoğu"da "terörün belinin kırıldığını", "2000'li yıllarda büyük Türkiye'nin gerçekleşeceği" vb. propagandalarla kitlelerin beynini yıkamaya devam ediyor.

ANASOL-D HÜKÜMETİ VE KÜRT SORUNU

Anasol-D hükümetının programında Kürt sorunu şöyle ortaya kondu:

"Güneydoğu Anadolu'nun sorunları etnik nedenlerden değil, coğrafi, sosyal ve ekonomik nedenlerden, bölgenin feodal yapısından ve dış tertiple tahriklerden kaynaklanıyor. Bölücü teröre karşı etkin mücadele sürdürülecek." (Milliyet, 7 Temmuz 1997)

Bu programda söylenenlerde, daha önceki (1990'lı yıllardaki) hükümet programlarına göre yeni olan sadece bölgenin feodal yapısıyla ilgili söylenenlerdir. Bu ise, Anasol-D hükümetinin programını diğer hükümet programlarından özde ayıran bir şey değildir.

Bu hükümet programında da Kürt ulusunun ulus olarak varlığı reddedilmekte ve Kuzey Kürdistan'da yürüyen mücadelenin ulusal mücadele olduğu gözlerden gizlenmeye çalışılmaktadır.

Programlarında Kürt ulusunun ve ulusal sorunun varlığı reddedilirken, soruna hangi temelde yaklaştıklarını, kendilerine göre "çözüm"ün ne olduğunu da ortaya koymaktadırlar. Buna göre, bir yandan "bölücü terör" diye tanımladıkları, gerçekte ulusal mücadele veren örgütlere, somutta da silahlı mücadele veren ve ulusal harekete önderlik eden PKK'ye karşı askeri mücadeleye devam etmek; diğer yandan da sosyal ve ekonomik kimi reformcuklarla göz boyamak. Onlar buna sorun çözmek diyor.

Sosyal ve ekonomik sorunları "çözmek"te kararlı olduklarını göstermek için de şov üstüne şov yapıldı. Öyle ki, henüz kurulan ve güven oylaması bile yapılmayan Anasol-D hükümeti, Ecevit başkanlığında 8 Bakan'ın yer aldığı bir heyetle Diyarbakır'a çıkarma yaptı...

Diyarbakır gezisinde köy koruculuğu, köye dönüş, olağanüstü hal vb. sorunlarda hükümet programının propagandası yapılırken, Sanayi ve Ticaret Bakanı Yalım Erez, *"bölgedeki terörün silahlı mücadeleyle bitirilemeyeceğini"* vurgulayarak şunları söyledi:

"Ekonomik gelişmeyi sağlayarak terör bataklığını kurutacağız. Kişi başına yıllık 25-30 bin dolarla 300-500 dolarla yaşayan insanların iç içe olduğu bir ülkedeyiz. Hedefimiz Türki-

ye'nin her tarafını aynı gelişmişlik seviyesine ulaştırmak." (aynı yerden)

Anasol-D hükümeti, kurdurucusu olan MGK'nın emirlerine uygun olarak, Kürt sorununda da devletin siyasetini icra etti: Bir yandan PKK'nin askeri alanda yenilmesine, bitirilmesine, ya da en azından etkisiz kılınmasına çalışılırken; diğer yandan da "Doğu ve Güneydoğu" dedikleri bölgelerde, özel olarak iktisadi kalkınmayı sağlamak istedikleri görüntüsünü vermeye çalışmaktadırlar.

NELER YAPILDI?

Askeri alanda yapılanları kısaca operasyon üzerine operasyon diye ifade edebiliriz. Sadece Kuzey Kürdistan'da değil, Güney Kürdistan'da da operasyonlar sürekli gündemde oldu. 1984'den bu yana sürdürülen haksız ve gerici savaşta yapılan yüzlerce operasyonun da, –kendi deyimlerine göre– en büyüğünü gerçekleştirdiler. "Murat operasyonu" dedikleri bu operasyon "içteki" en büyük operasyondu. Yüzbine varan işgalci ordu gücü, yüzlerce uçak, helikopter, tank ve zırlı araçla –yine hakim sınıfların kendi tespitlerine göre– 450 PKK gerillasını yok etmek için harekete geçti. Anasol-D hükümetinin bir yılını doldurduğu bu günlerde gerici savaş tüm barbarlığıyla sürüyor.

Kürt sorununda askeri olarak PKK'nin yenilgiye uğratılması yönünde hakim sınıflar ciddi bir biçimde çalışmaktadırlar. Faşist TC'nin saldırılarında PKK yer yer ciddi kayıplar vermiş ve askeri olarak belli ölçüde zayıflamıştır. Bu zayıflama hakim sınıfların medyasında zafer olarak sunulmakta ve askerin üzerine düşen görevin yerine getirildiği, artık sivil otoritenin sosyal ve ekonomik gelişmeyi sağlama sırasının geldiği yoğun bir biçimde kafalara empoze edilmektedir.

MGK'nin Anasol-D hükümeti de bu sivil otoritenin yapması gereken görevleri yerine getirmekle yükümlendirilmiştir...

Anasol-D hükümeti meclisten güvenoyu aldıktan sonra, Ecevit önderliğinde yapılan Diyarbakır çıkarmasının devamı geldi.

5 Ağustos 1997'de "Bakanlar Kurulu" toplantısında, Diyarbakır'a giden heyetin ***"Güneydoğu Alt Komisyonu"*** olarak görev yapması kararlaştırıldı. Bu arada yine Ecevit başkanlığında, ***"Doğu ve Güneydoğu illerinde uygulanacak Kalkınma Programlarının ve Yerleşme Hareketlerinin Takibi ve Koordinasyon Kurulu"*** oluşturuldu.

Sözkonusu kurul ilk toplantısını 11 Ağustos 1997'de yaptı ve "Doğu ve Güneydoğu" için alınacak tedbirleri(!) görüştü. Tedbirler çok yönlüydü ve öyle "yapalım" dendiğinde hemen yapılabilecek şeyler değildi.

Hükümet tarafından Kürt sorununda ilk ele alınan sorunlar, sekiz yıllık kesintisiz zorunlu eğitime bağlı olarak Kuzey Kürdistan'daki ilköğretim sorunu, köye dönüş ve köy kent projesi, olağanüstü hal, köy korucularının durumu ve ekonomik paketler oldu.

•Sekiz yıllık kesintisiz zorunlu eğitim bağlamında Kürdistan'da ağırlık verilen konu Yatılı İlköğretim Bölge Okulları (YİBO) ve taşıma sistemi oldu.

•Taşıma sistemi hemen hemen hiç uygulanamadı. YİBO'lar bağlamındaysa verilen bilgilere göre birçok yerde inşaatları sürüyor ve bazı yerler de 1997-1998 eğitim döneminde açıldı. Sömürgeci Türk hakim sınıflarının, kışla kültürünün, ırkçılığın, Türk şovenizminin beyinlere şırıngalandığı merkezler olarak ele alınan YİBO'lar konusunda Anasol-D hükümeti büyük çaba harcamaktadır. Tüm çabalara rağmen Kuzey Kürdistan'da, Milliyet gazetesinin 25 Mayıs 1998'de verdiği bilgiye göre, 1997-1998 eğitim yılında 4279 okul kapalı kaldı.

•Köye dönüş sorununda gündeme getirilen köy kent projesi, ya da başka adlandırmayla "cazibe merkezi" vb. projeler her ne kadar uygulanmaya çalışıldıysa da, önceki hükümetler döneminde olduğu gibi bu dönemde de rağbet bulmadı, bulamazdı da. Çünkü, göçmek zorunda kalanların, evleri barkları, köyleri yakılıp yıkılanların köylerine dönmelerinin önündeki temel engel –faşist Türk devletinin, ordusunun ve her türlü ulusal baskının varlığı– varlığını sürdürüyordu. Köye dönüş sorunu hakim sınıfların başını ağrıtan önemli bir sorun olarak varlığını koruyor.

•Olağanüstü hal sorununda hakim sınıfların oyunu 1987'den bu yana aynen sürüyor. Anasol-D hükümeti de daha önceki hükümetler gibi kurulduğunda OHAL'in en kısa zamanda kaldırılacağının lafını etti. Göstermelik bir değişiklikle Batman, Bingöl ve Bitlis "mücavir il" kapsamına alındı. Gerçekte hiç bir şey değişmedi. Anda OHAL kapsamında ele alınan altı ilde OHAL resmen sürdürülmektedir ve Haziran 1998 MGK toplantısında yine dört ay daha uzatıldı. Olağanüstü hal denen durum, Kuzey Kürdistan'da çoktandır "olağan" durum haline getirildi.

•Köy koruculuğunda yapılmak istenen değişiklikler, ilk başta "köy koruculuğu kalkıyor" diye kamuoyuna lanse edildi. Gerçekte ne yapılmak istendiği Ecevit'in 6 Temmuz 1997'de Diyarbakır'daki konuşmasında ortaya kondu. Buna göre Anasol-D hükümeti; *"Köy korucularının belli eğitim düzeyinde bulunanların düzenli devlet güçleri içine alınması, diğerlerine de güvenlik dışı başka alanlarda iş, istihdam alanı sağlanması gerektiğine"* inanıyordu. *(Milliyet, 7 Temmuz 1997)*

Koruculuğun daha sistemli hale getirilmesinin planı olan bu düşünce temelinde hareket eden Anasol-D hükümeti, geçen bir yıllık sürede bu planını da hâlâ gerçekleştiremedi. Bu konu da OHAL'in uzatılması gibi MGK'nın Haziran 1998 toplantısının gündeminde yer aldı.

Ele alınan tüm bu konularda Anasol-D hükümeti döneminde de özde bir değişiklik olmadı ve sorunlar aynen varlığını sürdürmektedir.

Anasol-D hükümetinin bir yıllık döneminde lafı en çok edilen ve bu dönemde kamuoyuna en kolay yutturulan palavralardan biri "Doğu ve Günedoğu"nun kalkındırılması sorunu oldu. Bu bağlamda da en çok propagandası edilen konu GAP oldu.

Anasol-D hükümetinin bu bir yıllık döneminde, belki de TC'nin kuruluşundan bu yana en çok heyetin, başta Cumhurbaşkanı olmak üzere, Başbakan ve hükümetin ileri gelenlerinin Kuzey Kürdistan'a gittiği dönem oldu.

16 Eylül 1997'de Siirt'de "mini kabine" toplantısı yapıldı. Başbakan M. Yılmaz'la birlikte 20 Bakan'ın yer aldığı toplantıda, geçmiş hükümetlerin "bölgeye" önem vermediği, açıldığı söylenen ekonomik paketlerin boş çıktığı ve Anasol-D hükümetinin artık "bölgenin makus kaderini" değiştireceği vb. vb. yönlü propagandalar ya-

pıldı.

Öyle ki, burjuva medya hükümetin Siirt'te yaptığı toplantıda verdiği vaatleri; *"Güneydoğu'ya cennet paketi"* başlığıyla haber etti. Sözkonusu vaatler şunlardı:

"Yatırım yapanlara yüzde 30 indirimli elektrik.

İşsizlere iş alanı açacak girişimcilere parasız arsa.

OHAL'de çalışanların özel indirim paketleri arttırılacak.

OHAL kapsamında işçi çalıştıran işverenlerin üstüne düşen SSK primini devlet ödeyecek.

Stopaj vergisi iki yıl boyunca alınmayacak.

10 işçiden fazla çalıştıran üç yıl vergi vermeyecek.

Yatırımlarda vergi, resim, harç istisnası alınmayacak.

Hayat standardı 2 yıl süreyle kaldırılacak." (Milliyet, 2 Haziran 1998)

Bu vaatlerin ardından burjuva medya kitleleri aldatma görevine dört elle sarılıp "GAP'la terörün bittiği" propagandasıyla ekonomik teşviklerin ne kadar ciddi(!) ele alındığının propagandasını birleştirerek yaygınlaştırdı. Bu arada birkaç temel atma ve bazı işverenlerin işyerlerini açma gösterileri de "Güneydoğu"da ekonomik kalkınmaya örnek olarak gösterildi.

Anasol-D hükümeti için görünüşte herşey yolundaydı... Ekim 1997'de Diyarbakır'a yapılan çıkarmada Başbakan M. Yılmaz, Mahsun Kırmızıgül'le *"Kardeşlik Türküsü"* bile söyledi... Kitleler, yürütülen propaganda sonucunda da palavralara kanıyor ve hükümetin sahtekarlığını göremiyordu...

Anasol-D hükümeti vaat üstüne vaat vermekle ve kitleleri belli bir süre de olsa beklenti içine sokmakla uğraşırken; 1997 Kasım ayının ortalarında Genelkurmay işin içine giriverdi ve hükümete, işi ciddiye almazsan asker bekliyor mesajını verdi.

Milliyet gazetesinin kampanyasından...
Redaksiyon toplantıları Kuzey Kürdistan'da yapıldı!

Genelkurmay, 17-20 Kasım tarihlerinde Kürdistan'a yapılan "basın turu"yla Anasol-D hükümetine ve kamuoyuna *"ordu görevini yapıyor, ama sivil otoritede iş yok"* mesajını verdi.

Emireri medya üzerinden verilen bu mesajda, Kürt sorununun –onlara göre terörizm!– sadece askeri yolla halledilemeyeceği, sivil otoritenin "bölgeye" el atıp sosyal ve ekonomik olarak kalkındırması ve bu temelde de "terör"ün maddi koşullarını ortadan kaldırması gerektiği anlatıldı.

Kısacası, PKK'ye karşı savaşa devam ve sosyal ve ekonomik kalkınmayı sağlama biçimindeki yaklaşım bu "basın turu"yla çok açık bir biçimde dile getirildi.

Hükümete verilen "sen yapmazsan ordu yapar" mesajı da emireri medya tarafından ordunun yalakalığına dönüştürüldü. Kahraman Türk ordusu vatanı canla başla korumak ve "terör"ün belini kırmakla(!) yetinmiyor, aynı zamanda "bölgeyi" de kalkındırıyordu...

Sömürgeci, işgalci, faşist Türk ordusunun, TC'nin kuruluşundan bu yana Kürt ulusu üzerinde estirdiği terör; yaptığı zulüm ve katliamlar, köyleri, mezraları yakıp yıkması, Kürdistan'ın dağlarını, ovalarını bombalaması, ormanlarını yakması, milyonlarca insanı sürgün etmesi vb. vb. gitmiş; emireri medyaya göre "sosyal bir kurum" gelmişti... İşte buna bir örnek:

"Ordu, sadece sınırları beklemek, vatanı korumak için bölgede varlığını sürdürmüyor, artık halkın güvenini kazanmış, ona okul yapan, hastalarını tedavi eden, hatta bedava ameliyat yapan dev bir sosyal kurum haline gelmiş." (18-28 Kasım 1997 tarihli gazetelerden)

Bu "basın turu"nun propagandası ve tartışmalarıyla, "terörün bölgede" bitirildiği palavralarıyla 1997'deki tüm sorunlar 1998'e devredildi.

1998 Ocak ve Şubat ayları özellikle Genelkurmay'ın faşist Türk ordusunun "sosyal bir kurum" olduğunu "ispatlayan"(!!?), sekiz yıllık zorunlu kesintisiz eğitimi destekleme çerçevesindeki *"Güneydoğu'daki okullara yardım"* kampanyasının gölgesinde geçti. Ve biz de bu kampanya sayesin-

de, Türk ordusunun ne kadar insansever, yardımsever olduğunu öğrenmiş olduk... Çakıltaşı bile vermeyeceklerine olan yeminlerine sadık kalarak, Kürt ulusundan çocukları Türkleştirme kampanyalarını sürdürdüler.

MGK'nın Şubat 1998 toplantısı sonrasında, yukarıda adı geçen "Koordinasyon Kurulu" da Ecevit başkanlığında çalışmalarını sürdürdü. Mart 1998'in başında Bülent Ecevit, Eylül 1997'de Siirt'de ve Ekim 1997'de ise Diyarbakır'da –bazı değişikliklerle– açıkladığı "teşvik paketi"ni yeniden açıkladı. Yapılan tüm propagandalara ve yaratılan imkanlara rağmen, gerçekte, ekonomik kalkınma bağlamında Anasol-D hükümetinin kurulmasından beri geçen sürede "Güneydoğu"da ileriye doğru önemli bir adım atılamamıştı. Faşist Türk devleti gerçekte Kuzey Kürdistan'da ekonomik kalkınmayı özel olarak teşvik etme amacına sahip de değildir. Kapitalizm doğal gelişmesi çerçevesinde Kürdistan'da da gelişiyor. Sorun bu da değil.

Sorunun özü, faşist Türk devletinin ekonomik kalkınmayı teşvik eder görünerek kitlelerin bilincini karartmasıdır. Bunu gerçekleştirmek için de tarım alanında, hayvancılık alanında ve bazı küçük çapta işyeri açma bağlamında belli işler yapmaya çalışıyor.

"Güneydoğu'ya teşvikler"in yeniden gündeme gelmesiyle birlikte, emireri medya öncekilerine göre daha da yoğun bir propagandaya başladı. Başını Milliyet gazetesinin çektiği "Haydi Güneyoğu'ya" kampanyası başlatıldı. Hemen hemen tüm "büyük" Türk gazeteleri GAP hakkında dizi yazılar yayınladı vb. vb.

Milliyet gazetesi redaksiyon toplantılarını Kuzey Kürdistan'da yaptı, Diyarbakır'dan Hakkari'ye kadar il il gezildi. Bu kampanyadaki "koro"dan çıkan ses de, Kasım 1997'deki "basın turu"ndan çıkan sesle aynıydı. *"Terörün beli kırılmış, halka iş ve aş verilmeliydi..."*

Burjuva medyanın sürdürdüğü bu kampanyada, "bölge"nin durumu, illerin durumu ortaya konulurken yer yer gerçek durum da ortaya konmak zorunda kalındı. Yine hükümet sorumlularıyla, sorumlu bakanlarla yapılan söyleşilerde de hakim sınıfların gerçek yüzleri ortaya çıktı.

"Haydi Güneydoğu'ya" kampanyası çerçevesinde öne çıkarılan propagandalardan biri de, köye dönüşü sağlamaya yönelik "ben köyümü özledim" vb. propagandası oldu. "Kırsal cazibe merkezleri" projesinin gerçekleşebilmesi için de köye dönüşün sağlanması gerekiyordu. Ama çabaları boşuna. Kürdistan'da anda varolan durumda çok önemli bir değişiklik olmadan, köye dönüşün gerçekleşmesi mümkün değildir. Sürgündeki birkaç milyon insandan 10-20 binin geri dönmesi, gerçekte köye dönüş değildir.

Bunun da ötesinde sürgündeki insanlar gittikleri yerlere yerleşme durumundadır ve köye dönmek birçoğuna –andaki durumdan önemli bir değişiklik olsa da– artık çekici gelmemektedir.

Hakim sınıfların gerçekte köye dönüşü istemediği de ayrı bir sorundur. Gerçekte köye dönüş, sürgün edilenlerin kendi köy ve mezralarına yeniden yerleşmesi ve kendi toprakları üzerinde önceden olduğu gibi yaşayabilmesidir.

Hakim sınıfların projesi ise "köy kent" ya da "Kırsal Cazibe Merkezleri" adı altında Kürt ulusundan köylüleri belli yerlere, kontrolleri altındaki yerlere yerleştirmektir.

"Haydi Güneydoğu'ya" kampanyası değişik biçimlerde devam ederken, Mart sonu Nisan başında yayınlanan TÜSİAD'ın yayın organı "Görüş"de "Yakın Plan Diyarbakır" başlıklı bir "araştırma-inceleme" yayınlandı.

TÜSİAD'ın araştırması olarak da kamuoyuna yansıyan bu yazıda, "bölgesel eşitsizlikler, dengesizlikler" ele alındıktan sonra, "çözüm" önerileri olarak şunlar sunuldu:

"1) Yatırımlar için cazip teşvikler.

2) Sınır Ticaretinin desteklenmesi.

3) Göçün önlenmesi için istihdam ve benzeri önlemlerin alınması.

4) Bilinçsiz ve güvensiz nüfus artışının önlenmesi için aile planlaması yöntemlerinin hızlandırılması.

5) Milli ve Manevi değerlerle milli birlik ve bütünlüğü sağlamaya yönelik programların bütün okullarda yaygınlaştırılması.

6) GAP'ın hayata geçirilmesi ve Doğu Anadolu Projesinin uygulanması." (Türkiye, 13 Nisan 1998)

TÜSİAD'ın bu önerileri aslında hakim sınıfların Anasol-D hükümetiyle uygulamaya çalıştığı plandır. Birinci öneriden beşinci öneriye kadar ortaya konanlar, daha önce de birçok kez dile getirilmiş ve hükümet tarafından da uygulanmaya çalışılmıştır. Altıncı

"Güneydoğu'ya teşvikler"in yeniden gündeme gelmesiyle birlikte, emireri medya öncekilerine göre daha da yoğun bir propagandaya başladı. Başını Milliyet gazetesinin çektiği "Haydi Güneyoğu'ya" kampanyası başlatıldı.

öneri olan "Doğu Anadolu Projesi" (DAP) ise henüz pek tanınan bir proje değildir.

Bu proje, Devlet Planlama Teşkilatı (DPT) tarafından "2000'in Türkiyesi" planı çerçevesinde ele alınan birçok projeden biridir. Andaki durumu kağıt üzerinde bile kesinleşmemiş, üzerinde konuşulan bir projedir DAP. Türkiye'nin "süper devlet" olma projelerinden bahsedilirken, artık GAP'ın yanısıra, DAP, KAP, KOP vb. projelerin adları da duyulmaya başlandı.

9 Mayıs 1998'de "devletin zirvesi", Cumhurbaşkanı, Başbakan ve belli Bakanlar Urfa ve Gaziantep'teydi. GAP propagandası çerçevesinde, Birecik Barajı teftiş edildi ve "GAP Uluslararası Havaalanı"nın temeli atıldı, Balıklı Göl'de balıklara yem atıldı, "İbrahim Alayhisselâm'ın doğduğu mağara" ziyaret edildi...

Bu arada, her ne kadar son bir-iki yıl içinde sözü edilse de fazla öne çıkarılmayan turizm sorunu da öne çıkarıldı. Yine burjuva medya, "GAP ve Turizm" başlıklı dizi yazılar yayınlamaya başladı. Kimileri de "bölgenin şaheserliğini" keşfettiğini açıklamadan edemedi.

Doğu ve Güneydoğu'da turizmin geliştirilmesi, tarım ve hayvancılıkla birlikte ele alınan ve bu yönde üzerine çalışılan bir konudur. "İnanç turizmi" adı altında geliştirilmek istenen turizm için de, yıkılıp harabeye dönüştürülen, kuran kurslarının verildiği mescitler haline getirilen KİLİSEler restore edilecek...

23 Mayıs'ta Ecevit yine Diyarbakır'daydı. Bu seferki neden ise, *"OHAL Bölgesi'ndeki yatırım teşviklerinin uygulamada nasıl işlediğini yerinde incelemek"*ti. Türkiye gazetesinin aktarımına göre Ecevit: *"yatırımların Güneydoğu Anadolu Bölgesi'nin ihtiyaç duyulan yerlerine yönlendirilmesinde güçlük çekildiğini" (25 Mayıs 1998)* belirtti ve "bölge Valileriyle" altı (6) saat süren bir toplantı yaptı.

Ecevit'in bu gezisinin hemen ertesinde toplanan MGK, GAP konusunu da gündemine aldı ve bu konuda şu tavrı takındı:

"Toplantıda, Güneydoğu Anadolu Projesi'nin (GAP) mevcut durumu, karşılaşılan sorunlar ve çözüm önerileri hakkında Kurul'a bilgi sunulmuş, bölgeye getireceği ekonomik, sosyal ve kültürel yararlar dikkate alınarak, projenin en geç 2010 yılına kadar tamamlanacak şekilde yürütülmesi için gerekli tedbirlerin alınması uygun bulunarak, bu görüşün Bakanlar Kurulu'na bildirilmesine karar verilmiştir." (Türkiye, 27 Mayıs 1998)

GAP'ın 2010 yılına kadar bitirilmesi gerektiği kararı, aslında GAP bağlamında şimdiye kadar yapılanlardan "memnun" olunmadığının ve projenin yavaş yürüdüğünün de itirafıdır. Gelinen yerde MGK açıkça soruna el atmış ve hükümete bir kez daha "bu işi ciddiye alın, yoksa ciddiye alacaklar var" mesajını vermiştir.

Bundan sonraki dönemde GAP bağlamında MGK tarafından alınan bu karara göre davranılacağı söylenebilir.

Mayıs ve Haziran ayları esas olarak bu çerçevede geçti. Yürütülen "Haydi Güneydoğu'ya" kampanyası, "turizm hazinesi Güneydoğu", "Diyarbakır'a Güzel Sanatlar Lisesi" kurma kampanyası ve başta Galatasaray Spor Kulübü olmak üzere 1998-1999 sezonunun maçlarını "Güneydoğu"da yapma yönlü şovlarla devam etti.

Başbakan Mesut Yılmaz 5-6 Haziran tarihlerinde yine "GAP gezisi"ne çıktı. Şovlar, palavralar devam etti, ediyor. Anasol-D hükümetinin bir yılı doldu ve bu sürede, proje ve teşviklerin açıklanması ve birkaç küçük işyerinin açılışının yapılması dışında, ekonomik kalkınmada elle tutulur önemli bir şey yapılmamıştır.

"Haydi Güneydoğu'ya" kampanyası çerçevesinde "Diyarbakır'a Güzel Sanatlar Lisesi" kurulması projesi de burjuva medya tarafından gündeme getirildi.

BAZI İTİRAFLAR...

Milliyet gazetesinin sürdürdüğü kampanyada, DPT tarafından Milliyet gazetesinin önde gelenlerine bir brifing verildi. Milliyet gazetesi bu brifingi övüp propagandasını yaparken bile şunları aktarmak zorunda kalmıştır:

"Ve uzmaların gözüyle bölgedeki temel sorunlar:

**Hızlı nüfus artışı ve buna dayalı işsizlik,*

**Bölge içi ve bölge dışına göç,*

**Girişimcilik ve sermaye yetersizliği,*

**Nitelikli işgücünün bulunamaması,*

**Altyapı eksikliği,*

**Pazarlama güçlüğü ve komşu ülkelerle yapılan ticarette sorunlar,*

**Topoğrafyadan kaynaklanan dağınık yerleşme nedeniyle altyapı ve hizmet sunumunun pahalı olması,*

**İklim şartlarının olumsuzluğu,*

**Güvenlik." (Milliyet, 25 Mayıs 1998)*

Yine, "Güneydoğu Anadolu Bölgesi'nden sorumlu Devlet Bakanı Salih Yıldırım, BBC Radyosu'na verdiği bir demecinde şunları söyledi:

"Güneydoğu'daki sosyo-ekonomik yaşamın temeli, kırsal kesimdeki insanların konumuna bağlıdır. Kırsal kesimdeki insanlar, yöreyi boşaltınca hem ekonomik açıdan, hem sosyal açıdan hem kendi yerlerinde hem gittikleri yerlerde büyük sorunlar oluşturdular. Güvenlikle birlikte halledilmesi gereken sorunlardan biri, göçün geriye dönüşü, göçün durdurulması olgusu oldu. Bu konuda aldığımız ted-

birler var, bu konuda yaptığımız projeler var. Ama bunları tümüyle yaşama geçirdiğimizi iddia edemeyiz." (Milliyet, 16 Mayıs 1998)

Türkiye Odalar Borsalar Birliği (TOBB), 1997'nin ikinci yarısında açıkladığı bir araştırmaya göre, Türkiye sanayi katma değerinin %1'ini 20 il üretiyor ve bunlardan 13'ü "Doğu ve Güneydoğu" illeridir. Verilen örneklere göre Şırnak'ın sanayi katma değeri %0.02, Hakkari'nin %0.01 ve Bitlis'in ise %0.03'tür.

TÜSİAD'ın yukarıda değindiğimiz "araştırma"sına göre *"Doğu ve batıda kişi başına milli gelir 1'e 11"* dir. Sözkonusu yazıda aradaki uçurumun son yıllarda büyüdüğüne dikkat çekilirken şunlar da söylenmektedir:

"Bölgenin ve Türkiye'nin en yoksul illeri ise, Muş, Ağrı, Bitlis, Bingöl. Bu illerde kişi başına gelir, yoksul Afrika'nın birçok ülkesinin kişi başına gelirinin altında." (Hürriyet, 13 Nisan 1998)

Yapılan itirafların bir bölümü böyledir. Milliyet gazetesinin son iki aylık dönemde "Haydi Güneydoğu'ya" kampanyası çerçevesinde verdiği haberlerde de birçok itiraf aktarılabilir. Biz birkaçını aktarmakla yetiniyoruz.

"... Diyarbakır'ın genel görünümü 'toz bulutuyla sıcağın iç içe girdiği', binlerce işsiz güçsüz insanın karanlık ve havasız kahvelerde pinekleştiği, çocukların çöp tenekelerini karıştırdığı bir yer. (...)

'Ankara'dan verilen sözler Diyarbakır'a ulaşmıyor.' Cilalı nutuklar, parlak teşvikler bürokrasiye sıkışmış kalmış.

Örneğin, geçmiş yıllardan kalan '135 sanayi tesisine şöyle bir omuz verilse', devreye girecek, ama bu Ankara'ya bir türlü anlatılamıyor." (Y. Doğan, Milliyet, 12 Mayıs 1998)

Diyarbakır'la ilgili söylenenlerden petrol kenti Batman'a geçelim:

"Özellikle bölgede 250 kişiye verilen teşviklerden sadece 23'ü hayata geçirilmiş. Geri kalanlar ise yatırımlarını ya yarıda bırakmış ya da Batı'ya götürmüşler. (...)

Batman'da mevcut fabrika sayısı 10'u geçmiyor. Tabii bunlara fabrika denebilirse. Daha çok atölye görüntüsündeler ve çok az kişi istihdam edilebiliyorlar. TÜPRAŞ da yarı yarıya işçi çıkarınca bölge işsizlikten kırılır hale gelmiş. Buna bir de Batman çevresinde, boşaltılan köylerden gelen göçerler de eklenince iş çığırından çıkmış. Şimdi bölgede açlık kol geziyor. Batman Valiliği hazırladığı raporda açlığı 'birinci sorun' olarak niteliyor." (Milliyet, 3 Haziran 1998)

Ve son örnek Hakkari:

"Sorunlar

1) Kentin 15 saat dünya ile ilişkisi kesik. Yol saat 15'te kapanıyor.

2) İşsizlik dev sorun. Boşaltılan köyler, işsiz ordusu yarattı.

3) Sağlık felaket. Kentte 65 bin kişiye bir doktor düşüyor.

4) Enerji sorunu had safhada. Voltaj 90'a kadar iniyor.

5) Altyapı bilinmiyor. Yollar çamur ve tozdan geçilmiyor.

6) Hayvancılık bitmiş durumda. Köylü, ete süte muhtaç.

7) Sanayi sıfır. Kentte bir fabrika bile görmek mümkün değil." (Milliyet, 22 Haziran 1998)

Aynı günkü yazısında Derya Sazak'ın verdiği bilgiye göre, Cumhurbaşkanı Demirel Hakkari'yle özel olarak ilgileniyormuş... İşte özel olarak ilgilenilen Hakkari'den bazı görüntüler! Ki, bunlar da burjuva medya tarafından en iyi biçime büründürülerek aktarılan görüntülerdir.

Bu görüntüler gerçekte tüm Kuzey Kürdistan'daki durumu göstermektedir. Açlık, yoksulluk, sefalet...

İşte böylesi bir ortamda, devletin "bölgeyi" kalkındırması için burjuva gazeteciler *"Ey Ankara, Güneydoğu'ya inşaat ödeneklerini de gönder, demokratik açılımları da..." (N. Güreli, Milliyet, 5 Haziran 1998)* diye çağrıda bulunurken, Başbakan Yılmaz Mardin'de şunları söylüyordu:

"Size yıllardır özlemini çektiğiniz eli uzatmaya, Mardin'in önünü açmaya geldim. Size devletimizin desteğinin müjdesini vermeye geldim." (Türkiye, 7 Haziran 1998)

M. Yılmaz demagoji yapıp gerçeklerin üzerini örtmeye çalışırken, Mardin'e sadece "müjde" vermek için gittiğini teslim etmektedir. Anasol-D hükümeti bir yıllık icraatı döneminde durmadan "müjde" verdi Kuzey Kürdistan'a, "müjde" vermeye de devam ediyor. Gerçekten de bu bir yıllık dönemde ekonomik kalkınma, teşvik paketleri bağlamında "müjde" vermekten başka bir şey yapılmamıştır.

Kürdistan'da doğup büyüyenler, müjde vermenin bir karşılığının olduğunu iyi bilirler. Örneğin müjde veren birine, müjdeyi alanlar tarafından para, yağ, bal vs. verilir. Hakim sınıflar da "müjde" vermeyi bu geleneklerden öğrenmiş?!!

Anasol-D hükümetinin Kürt ulusunun ulusal varlığını reddetme temelinde yükselen siyasetinin bir yıllık kaba bilançosu böyledir.

Sonuç olarak söylenmesi gereken şey; Kürdistanlı işçi ve emekçilerin faşist Türk devletinden hiçbir şey beklememeleri gerektiği gerçeğidir.

Ulusal baskılara gerçekten son vermek, işçi ve emekçilerin sosyal ve ekonomik yaşamlarını iyileştirmek için işçi ve emekçiler mücadeleyi kendi ellerine almalıdırlar.

Bilinmelidir ki soygun, sömürü, zulüm düzeni varlığını korudukça, en iyi "müjde"ler, teşvik paketleri de sadece ve sadece bu düzenin ayakta kalması, işçi ve emekçilerin daha fazla sömürülmesi içindir.

O zaman, hem ulusal baskıdan hem de sınıfsal baskıdan kurtulmak için düzene karşı mücadele et, Bolşevik saflarda örgütlen! Hakim sınıfların "müjde"sine verilecek tek karşılık, onların hakimiyetlerine son vermektir!

1 Temmuz 1998 ▲

Kıbrıs'ta savaş rüzgarları esiyor!

Son aylarda Kıbrıs ve Ege ısınmaya başladı... Son aylarda Kıbrıs sorunu öne çıkmaya, savaş sözcüğünün daha fazla ağızlara alındığı bir sorun haline gelmeye başladı... Türkiye ve Yunanistan arasında savaş rüzgarları esiyor, savaş olasılığı yükseliyor...

S-300 FÜZELERİ SAVAŞ NEDENİ...

Kıbrıs Rum yönetimi Rusya'dan satın aldığı S-300 füzelerini Güney Kıbrıs'ta konuşlandırmaya kararlı görünüyor. TC ise, S-300 füzelerinin konuşlandırılmasını savaş nedeni sayacağını açıkladı. Yunanistan ve Türkiye karşılıklı olarak kendi dediklerini uygulamada ne kadar kararlı olduklarını göstermeye başladılar. Son olarak Yunanistan, Güney Kıbrıs'a dört savaş uçağı indirdi, buna karşın Türkiye Kuzey Kıbrıs'a altı savaş uçağı indirdi. Hem TC, hem de Yunanistan ordusu karşılıklı olarak "tatbikat"larla savaş hazırlığı ve savaş kışkırtıcılığı yapıyor. Türk medyası bu gelişmeleri "Kıbrıs'ta savaş", "Kıbrıs'ta savaş kapıda" vb. başlıklar altında flaş haber olarak veriyor. Kitleleri ideolojik olarak savaşa hazırlıyorlar.

EMPERYALİST BÜYÜK GÜÇLER ANDA KIBRIS'TA SAVAŞ İSTEMİYOR...

Emperyalist büyük güçler; anda Kıbrıs'ta bir savaş çıkmasını istememektedir. Kıbrıs'a S-300 füzelerinin yerleştirilmesi bağlamında Yunanistan, Rusya dışında herhangi bir emperyalist güç tarafından açıkça desteklenmemektedir ve bu konuda batılı emperyalist büyük güçler Yunanistan'ın geri adım atması için baskı yapmaktadır. Bu koşullar, Türk hakim sınıflarının lehinedir.

ABD, son günlerde Yunanistan'la diplomatik bir kriz yaşamaktadır. Türkiye'nin 1974 yılında adanın kuzeyini işgal etmesini "işgal değil ihtilaf" olarak tanımlayan Beyaz Saray sözcüsüne Yunanistan'ın tepki göstermesi, Yunan Dışişleri Bakanı Pangalos'un Clinton'a yalancı demesiyle başlayan söz düellosunun sürmesi, ABD ile Yunanistan arasındaki siyasi ilişkilerin boyutunu göstermektedir. ABD ile Yunanistan arasındaki bu durum da Türkiye açısından bir avantaj oluşturmaktadır. ABD'nin Türkiye lehine bu tür tavırlara girmesi, Yunanistan'ın Avrupa Birliği içindeki emperyalist büyük güçlerin yörüngesine girmesinin bir sonucudur.

TC'nin, Avrupa Birliği'ne (AB) alınmaması, AB'nin Gümrük Birliği anlaşmalarına bağlı kalmaması ve Türkiye'ye vermesi gereken kimi yardım ve teşvikleri askıya alması; dahası Kıbrıs Rum yönetiminin AB'ye tam üyeliği için görüşmelerin başlatılması... tüm bunlar Türkiye'nin Avrupalı emperyalist güçlerle ilişkilerini mümkün olduğunca alt seviyede sürdürmesine yolaçıyor. Bunun sonucu olarak TC, Kıbrıs'ta çıkabilecek olası bir savaşta Avrupalılar nezdinde gayet rahat hareket edecektir, çünkü Avrupa ile siyasi ilişkiler karşılıklı yükümlülükler dayatamayacak kadar kötü bir durumdadır.

Askeri açıdan Türk hakim sınıfları Yunanistan karşısında oldukça üstün durumdadır. Savaş araç gereçlerinin yanısıra sayısal anlamda da Yunan ordusundan kat kat fazla askere ve savaşa hazırlıklı bir askeri güce sahiptir. Askeri güçler ve savaşa hazırlık durumu gözönüne alındığında, birbirinden toprak koparma bağlamında da TC üstün bir durumdadır. Ancak anda uluslararası konjonktür TC'nin Yunanistan'dan toprak koparmasına uygun değil. Bu durumda, çıkma olasılığı yüksek olan bu savaşın kapsamı çok geniş olmayacak, TC lehine Kıbrıs sorununa adanın bölünmesini hukuken de kesinleştirme anlamında son noktayı koymaya hizmet edecek bir kapsamla sınırlı olacaktır.

SAVAŞ ÖNLENEBİLİR Mİ?

Kıbrıs'ta savaşın engellenmesi için Türk hakim sınıflarının kendi açısından geri adım atmalarını gerektirecek bir durum yok. Onlar oldukça avantajlı bir durumdadır.

Bu nedenle süreç içinde, savaşın çıkmaması için Yunan hakim sınıflarının geri adım atmasının gerekli olduğu görülüyor. Ancak Yunan hakim sınıfları da şu ana kadar S-300 füzelerini Güney Kıbrıs'ta konuşlandırma girişimlerinden herhangi bir geri adım atmadılar. Güney Kıbrıs yönetimi S-300 füzelerinden tek bir koşulla vazgeçeceklerini açıkladılar: Adanın tümden silahsızlandırılması ve Türk ordusunun çekilmesi... (Bu koşulun yerine getirilmesi durumunda Rusya'yla yapılan anlaşmaya uyulacağı ve S 300'lerin parasını ödeyeceklerini açıkladılar.) Bu tür koşullara TC uymayacaktır, zaten savaşı önleme gibi bir derdi de yoktur. Savaşın çıkmasının engellenmesi Yunanistan'ın tavrına bağlıdır. Örneğin; bugünkü koşullarda Yunanistan'ın S-300 füzelerini *"Füzeleri biz alıp Yunanistan'da konuşlandıracağız"* biçiminde bir geri adım atması, savaşın çıkmasını engelleyebilir. Ancak böyle bir tavır, bu kararı alacak olan siyasi otoritenin sonu anlamına gelir. Hükümeti oluşturan güçlerin kendi sonlarını hazırlayacak bir karar almaları oldukça zordur. Kaldı ki, Yunan hakim sınıf sözcüleri, geri adım atılmayacağı konusunda demeçler vermektedirler. Örneğin Yunan Cumhurbaşkanı Stefanopulos, kısa bir süre önce adaya yaptığı ziyaret-

te, Güney Kıbrıs'la ortak savunma doktrini oluşturulduğunu ve S-300'lerin adaya gelmesinin engellenemeyeceğini söylüyordu. Bütün bu gelişmeler Kıbrıs'ta –belki sınırlı olarak Ege'ye de yayılabilecek– sıcak bir savaş olasılığını oldukça güçlendiriyor.

Türk hakim sınıflarının, yaratılan savaş atmosferinden geri adım atmaları anlamsızdır. Tersine, Türk hakim sınıfları Kıbrıs'ta zaten varolan fiili duruma kesin bir nokta koymak, Kıbrıs sorununu kendi istedikleri yönde "çözmek" için savaş kışkırtıcılığını tırmandırıyorlar da.

Kuzey Kıbrıs'ın işgalinin 24. yıldönümüne denk gelen günlerde önce Türk Genelkurmay Başkanı İsmail Hakkı Karadayı, ardından Başbakan Mesut Yılmaz ve Cumhurbaşkanı Demirel adayı ziyaretlerinde açıkça savaş kışkırtıcılığı yaptılar. Örneğin Kuzey Kıbrıs'a yaptığı gezi öncesinde verdiği bir demeçte Demirel, *"Kuzey Kıbrıs'a dokunursanız Türkiye'ye dokunmuş olursunuz. Bu kadar basit. Bundan gereken dersi de alırsınız. Herkese birden söylüyorum. Tehdit etmiyorum. Sonradan söylenmedi denilmesin."* diyordu. *(24 Temmuz 1998 tarihli Milliyet)*

Kuzey Kıbrıs'a yaptığı gezi sırasında da Demirel'in tehditleri devam etti: *"Kıbrıs'a iğne batarsa, Türkiye'ye çuvaldız batacağını söylemeye geldim. Kıbrıs'a dokunan Türkiye'ye dokunmuş demektir. Kıbrıs'a dokunan dersini alır." (25 Temmuz 1998 tarihli gazeteler)*

Bu yönlü tehdit ve gözdağıyla birlikte Türk hakim sınıf sözcüleri Kuzey Kıbrıs'ı Türkiye'nin bir vilayeti olarak gördüklerini de ifade etmektedirler. Kıbrıs gezisinde Demirel, *"KKTC'nin ekonomik anlamda Türkiye'nin bir ili gibi muamele göreceğini"* söylüyor ve *"Türkiye'nin Edirne'si, Kars'ı, Hakkâri'si, Muğla'sı ne kadar azizse, KKTC'deki Türk varlığı, Cumhuriyeti de o kadar önemli ve azizdir."* diyordu. *(Bkz. 25 Temmuz 1998 tarihli gazeteler)*

İKİ OLASILIK...

TC ile Yunanistan/Güney Kıbrıs arasında bir çatışma veya savaşın çıkması, Kuzey Kürdistan'da yürüyen savaşın seyrini değiştirme ihtimalini de kendi içinde barındırıyor.

Bu durumda iki olasılık öne çıkacaktır:

Birincisi; PKK, TC'yle barışı, siyasi çözüm arayışını bir yana bırakıp savaşı yükseltir. Ki, herhangi bir emperyalist güçle birleşmeden bu yolu izlemesi, devrimci bir tavır olur. Bunu yapmakla TC'yi daha zor duruma sokabilir.

İkincisi; TC'den uzaklaşmaksızın barışı, siyasi çözüm arayışını geliştirme ve güçlendirme çabası içinde, muhatap olarak kabul edilebilme ortamı yaratma adına, karşılıksız bir ateşkes ilan edebilir. Bunu yapmakla TC'nin gözüne girebilir. Bu yanlış bir hesaptır, ama uzak bir ihtimal olmadığı düşünülmelidir.

HALKLARIN KARDEŞLİĞİ İÇİN TEK YOL DEVRİM!

Kıbrıs'ta savaş rüzgarlarının daha da güçlü estirildiği bu ortamda biz Bolşevikler, savaş hazırlığına, savaş kışkırtıcılığına ve savaşın çıkması olasılığına dikkat çekiyor ve işçi ve emekçilerin böylesi bir savaşta çıkarlarının olmadığını vurguluyoruz.

Böylesi bir savaş, gerici, karşıdevrimci bir savaş olacaktır. Böylesi bir savaş karşısında, "Gerici, karşıdevrimci savaşa hayır! Gerçek barış ve halkların kardeşliği için tek yol devrim!" şiarını yükseltmek görevimizdir.

Türk ve Yunan hakim sınıflarının körüklediği ve çıkma olasılığı yüksek olan bu savaş işçi ve emekçilerin savaşı değildir; Kıbrıs konusunda çıkabilecek olan savaşta her iki ülkede de düşman, o ülkenin hakim sınıflarıdır. Bu yüzden işçi ve emekçilerin savaşan taraflardan herhangi birinden yana olmama, her ülkenin emekçilerinin silahları kendi hakim sınıflarına yöneltme, kendi hakim sınıflarının "yenilmesi" için bozgunculuk yapma görevi vardır.

Görev; haksız, gerici, karşıdevrimci savaşa karşı, devrimci savaşı yükseltmek ve hakim sınıfların iktidarının yıkılması için mücadeleyi yükseltmektir.

Bu görevi kavrayalım, buna uygun hareket edelim!

27 Temmuz 1998 ▲

Kıbrıs sorununda Bolşevik tavrı öğrenmek istiyor musunuz? O halde bu kitabı okumalı, incelemelisiniz!

Bolşevik Partizan ve Stêrka Bolşewîk arasındaki ilişki üzerine...

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) ile Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye) ve Stêrka Bolşewîk ile Bolşevik Partizan arasındaki ilişki sorununun teorik açılımı en son olarak Stêrka Bolşewîk sayı 1'de "Örgütlenme anlayışımız" başlıklı makalede ortaya kondu. Bu yazımızda, pratikte karşımıza çıkan bazı sorunlardan yola çıkarak, açımlanması gerektiğini düşündüğümüz birkaç nokta üzerinde duracağız.

BOLŞEVİK PARTİZAN, BOLŞEVİK PARTİ (KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE)'NİN MERKEZİ YAYIN ORGANIDIR!

6. Kongremiz öncesinde Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) merkez yayın organı olarak düzensiz aralıklarla beş sayı Roja Bolşewîk çıktı. 6. Kongre'nin ardından üçer aylık periyotlarla Roja Bolşewîk'in yerine Stêrka Bolşewîk yayın hayatına başladı. Merkez Komitemiz, Stêrka Bolşewîk'in düzenli aralıklarla çıkması planının yanısıra, bu alandaki örgütsel gelişmeyi hızlandırmak için örgütsel konumlanışta belirgin bazı adımlar attı, görevlendirmeler yaptı. Örneğin, her parti hücresinin kendi içinde yapacağı görev dağılımında Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) adına yürütülecek faaliyetlerden birinci derecede sorumluların tespit edildi. Bunun yanısıra, anda esas görevi Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)'ın ajitasyon-propaganda malzemelerini çıkarmak olan ve bu esas göreve bağlı olarak bu alanda örgütsel gelişmeyi sağlamak için pratik faaliyet yürütme, Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) için örgütlenmeye hazır olanları özel olarak bu alan içinde örgütleme görev ve yetkisine sahip bir özel görev hücresi kuruldu.

Bu bağlamda yürüyen pratik örgütsel faaliyet ve konumlanışta Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) ile Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye) ve Stêrka Bolşewîk ile Bolşevik Partizan arasındaki ilişkiyi –bazı noktalarda– farklı kavrayan yoldaşların olduğuna tanık oluyoruz.

Örneğin, çeşitli eylemlerde zaman zaman Bolşevik Partizan ve Stêrka Bolşewîk olarak iki imza aynı pankartta yan yana yazıldı. Bu durum gösterdi ki; Stêrka Bolşewîk'in Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)'ın merkez yayın organı olmasından yola çıkan yoldaşlar Bolşevik Partizan'ı da Bolşevik Parti (Türkiye)'nin yayın organı olarak algılamaktadırlar. Bolşevik Partizan'ı yalnızca Bolşevik Parti (Türkiye)'nin merkez yayın organı olarak algılamak yanlıştır. **Bolşevik Partizan, Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)'nin merkezi yayın organıdır.**

Bunun doğru kavranması için partimizin nasıl bir parti olduğunu doğru kavramak gerekiyor.

Herşeyden önce şu çok net olarak bilinmelidir ki; Partimiz ne yalnız başına Türkiye'nin, ne de yalnız başına Kuzey Kürdistan'ın komünist partisidir. **Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye), isimlendirmeden de anlaşıldığı gibi hem Kuzey Kürdistan hem de Türkiye'li komünistlerin birleşik merkezi partisidir.** Partimizin attığı tüm adımlar, yürüttüğü tüm faaliyetler hem Türkiye, hem de Kuzey Kürdistan'da devrimi gerçekleştirmek içindir.

Kuzey Kürdistan'ı sömürge altında tutan; Kuzey Kürdistanlı işçi, emekçi ve yoksul köylüleri köleleştiren faşist TC devletidir. Aynı şekilde Türkiyeli işçi ve emekçileri, yoksul köylüleri sömürü boyunduruğu altında tutan da aynı faşist TC devletidir. Kuzey Kürdistanlı ve Türkiyeli işçi ve emekçilerin kurtuluşunun önündeki engel bir ve aynı düşmandır. Kuzey Kürdistan'da ve Türkiye'de devrimi gerçekleştirmek için pratikte her iki ülkenin ezilenlerinin ortak düşmanı olan faşist TC devletinin yıkılması gerekir. Kısacası, Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de devrimin hedefi birdir. Merkezi birleşik partimiz Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)'nin çalışmaları bu hedefi yıkmaya yöneliktir; partimizin çalışmaları, aynı devlet sınırları içinde sömürü çarkı altında tutulan tüm ulus ve milliyetlerden ezilenlerin kurtuluşuna hizmet etmektedir. Bu nedenle merkezi birleşik partimizce atılan tüm adımlar ne kadar Türkiye için atılan adımlarsa, o kadar Kuzey Kürdistan için atılan adımlardır. Ya da; Kuzey Kürdistan'ın kurtuluşu için atılan her adım aynı zamanda Türkiye için atılan adımdır.

Peki bu olgulardan hareketle; "Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de ayrı ayrı Bolşevik Partiler inşa etmeye gerek yok", sonucu çıkarılabilir mi? Hayır! Böyle bir sonuç çıkarılmamalıdır.

Kuzey Kürdistan ve Türkiye ayrı ayrı ülkelerdir. Kuzey Kürdistan, faşist TC devleti tarafından sömürgeleştirilmiştir ve zorla, zorbalıkla TC devlet sınırları içinde tutulmaktadır. Türkiyeli işçi, emekçi ve yoksul köylülerin başdüşmanı olan faşist TC devleti, aynı zamanda Kuzey Kürdistan'da yaşayan Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını da gaspeden başdüşmandır. Yalnızca Kürt ulusunun değil, Kuzey Kürdistanlı Arap, Çerkez, Asuri vb. milliyetlerin de başdüşmanıdır. Türkiyeli işçi ve emekçilerle, Kuzey Kürdistanlı işçi ve emekçilerin başdüşmanlarının bir ve aynı olması demek, Kuzey Kürdistan ve Türkiye'nin aynı ülke olduğu anlamına gelmez. Kuzey Kürdistan'ın tarihsel süreç içinde oluşmuş kendine özgü farklılıkları vardır. Bu nedenle çeşitli ülkelerin kendine özgü bu farklılıklarına cevap verebilecek; ilkede aynı, biçimde ayrı olan partilerin inşası bir zorunluluktur. Merkezi birleşik partimizin Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de ayrı ayrı Bolşevik Partileri inşa görevini önüne koyması bu zorunluluktandır.

Merkezi birleşik bir parti olan Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye), Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) ve Bolşevik Parti (Türkiye) olarak ayrışmadığı sürece yürütülecek faaliyetlerde her iki partinin görevlerini yapma durumundadır. Süreç içinde 1) Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan), 2) Bolşevik Parti (Türkiye), 3) bu iki partinin içinde birleştiği, onların bir üst yapısı olan merkezi birleşik parti Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye) olarak şekillenecektir.

6. Kongremiz, ayrışma yönünde su-

nulan karar tasarılarını yukarıda anlatmaya çalıştığımız bir yapılanmanın pratik olarak gerçeğe dönüşmesi bağlamında; merkezi birleşik partinin dışında iki ayrı partiyi ilan edecek düzeyde bir güce anda sahip olmamamızdan dolayı reddetmiş, merkezi birleşik partinin bu ayrıştırmayı gerçekleştirecek örgütsel güce ulaşması için çalışılması gerektiğini tespit etmiştir. Faaliyetimiz de merkezi birleşik partinin güçlendirilmesi görevine uygun olarak yürütülmektedir.

Merkezi birleşik parti Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de "fabrikalar kalelerimiz olmalı" şiarıyla öncelikli olarak sanayi merkezlerinde gücünü konumlandırmayı esas almıştır. Yani, birleşik parti bugün öncelikle Türkiye'nin metropollerinde gücünü yoğunlaştırmaktadır, buralarda örgütlenmektedir.

Bunun yanında Kuzey Kürdistan'ın özgül koşullarını gözönünde bulundurarak buranın sorunlarını çözmeye muktedir, Bolşevik bir parti gereklidir. Böylesi bir partiyi inşa çalışmasının bir aracı olarak Stêrka Bolşewîk bir ihtiyaç olarak kendini dayatırken, Bolşevik Parti (Türkiye)'nin merkez yayın organı aynı süreçte devreye konmamıştır.

STÊRKA BOLŞEWÎK KUZEY KÜRDİSTAN'DA BOLŞEVİK PARTİ'Yİ İNŞA ETMENİN BİR ARACIDIR!

Stêrka Bolşewîk işlevini yerine getirmede yani Kuzey Kürdistan'da bolşevizmin propagandasını yaparak, Kuzey Kürdistan'da devrim için var olduğunu söyleyen insanları bolşevizme kazanmada bir mesafe katettiği oranda Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) ve Bolşevik Parti (Türkiye)'nin ayrışma yönündeki adımları da belirginleşecektir. Bu bağlamda öncelikli ihtiyaç marksist-leninist ilkelere bağlı olarak Kuzey Kürdistan'ın özgül sorunlarını çıkış noktası alan bir yayın organıdır. Stêrka Bolşewîk'in yayınlanması sistemli hale dönüştürülmüştür.

"Bir gazete, sadece bir kolektif propagandacı ve kolektif ajitatör değil, aynı zamanda kolektif bir örgütleyicidir de." (Lenin).

Stêrka Bolşewîk, Kuzey Kürdistan'da Bolşevik Parti'yi inşa etmenin bir aracıdır. Stêrka Bolşewîk'nin varlık nedeni Kuzey Kürdistan devrimi için özel olarak örgütlenmesidir, bu alanda kendi yapısını geliştirmesi ve güçlendirmesidir. Doğal olarak Stêrka Bolşewîk varsa, Stêrka Bolşewîk olarak örgütlenecektir de...

Burada ölçü nedir?

Kuzey Kürdistan örgütlenmesinde özel olarak görevli bulunan yoldaşlar bugün bizimle örgütlü olan yoldaşlar içinde bu ayrışmayı değil, **dışımızda**; yarattığımız araçlar temelinde **örgütlenmelidir**. Anda varolan örgütlü yoldaşlardan Stêrka Bolşewîk için adam örgütlemek partinin gücüne birşey katmaz. Bolşevizme yeni insanlar kazanılmış olmaz. Yapılması gereken Stêrka Bolşewîk ve çeşitli diğer ajitprop malzemeleriyle yürüttülen faaliyetlerde temasa gelinen insanları örgütlemektir.

Kendi içimizdeki yoldaşları konumlandırmada imkan ve ihtiyaçlara göre, nerede görevlendirilirse en fazla verim elde edileceğine bağlı olarak hareket edilir. Bu bağlamda da kimin nerede görevlendirileceğine karar verecek olan kurum partinin en üst organı olan merkez komitesidir.

Stêrka Bolşewîk, Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)'ı yaratmada bir adımdır. Bu adım uzun vadeli planın bir ürünüdür, alt yapının yaratılması çalışmasıdır. Bu bağlamda dikkatli yaklaşıyor ve ne gücümüzü abartma, ne de varolan gücümüzü küçümseyerek iş yapmama tavrını benimsiyoruz. Gerçek duruma uygun hareket ediyoruz.

Bir örnekle anlayışımızı daha net ifade etmeye çalışalım:

Özellikle burjuvazinin seçim aldatmacasına başvurduğu dönemlerde sıkça rastladığımız bir olay vardır. Halktan oy almak için bir bakarsınız burjuva partilerinden bir aday, bir araba asfaltı alıp gelir, toprağı düzler, asfaltı toprağın üzerine döker giderler. İki saat içinde yol yaparlar! Görünümde ancak bir kaç gün dayanabilecek bir yol yapılmıştır! Ama gerçekte yol yapılmamış, kitlelerin gözü boyanmıştır. Çevremizde bir çok oportünist örgütün pratik siyasetinde de bu anlayış kendini gösterir.

Tüm bunlardan yola çıkarak yanlış beklentilere yol açmamak için gayet ölçülü davranmaya çalışıyoruz. Çünkü biz altyapıyı oluşturmadan asfalt dökerek yol yapmanın bir işe yaramadığını biliyoruz.

Tam da Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)'ın ayrıştırılması bağıntısında bizim söylediğimizin anlamı budur: Biz Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)'nin altyapısını oluşturmaya çalışıyoruz. Bunun için adımlar attık, atıyoruz.

Bu adımları atarken, dışımıza da yanlış bilinç vermemek için Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)'ın bizim somutumuzda propaganda sloganı anlamına geldiğini söylüyoruz. Ama bunu söylerken, bu hiç bir adım atmadığımız anlamına gelmemelidir. Anlatmaya çalıştığımız gibi bu alana ilişkin olarak özel örgütlenmeler yaratıyor ve mesafe kaydediyoruz. Önümüzdeki süreçte bu alanda attığımız adımların verimine bağlı olarak, gittikçe daha belirgin ileri adımlar atmaya çalışacağız.

Buraya kadar anlatmaya çalıştıklarımızdan sorunun özünün ne olduğunun; soruna nasıl yaklaşmamız gerektiğinin ortaya çıktığını düşünüyoruz.

Merkezi birleşik partinin yayın organı olan Bolşevik Partizan ile Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)'ın yayın organı olan Stêrka Bolşewîk'in aynı pankartta iki imza olarak kullanılması Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)'nin yalnızca Türkiye partisi olduğu resmini verir. Ki, bu yanlıştır. Eşit statüde olan partiler Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) ve Bolşevik Parti (Türkiye)'dir.

Bolşevik Partizan ile Stêrka Bolşewîk arasındaki ilişki bağlamında bir diğer sorun da örgütsel konumlanışın nasıl olacağı meselesidir.

STÊRKA BOLŞEWÎK ÇALIŞMASI YA DA BOLŞEVİK PARTİZAN ÇALIŞMASI... HER İKİ ÇALIŞMAYLA DA KAZANILAN İNSAN BOLŞEVİZME KAZANILMIŞTIR! ESAS OLAN BUDUR!

Bazı alanlarda Stêrka Bolşewîk adına özel örgütlenmeler yapılmaktadır. Bu durumda şu sorun yaşanmaktadır: Yerel alanda Bolşevik Partizan çalışmasındaki yoldaşlar kendilerinin merkezi partinin çalışmalarını yürüttüklerini, dolayısıyla kendi alanlarındaki tüm faaliyetlerin kendilerine bağlı olması gerektiğini ifade etmektedirler.

Bu noktada durum şöyle kavranmalıdır:

Stêrka Bolşewîk için özel bir çalışma yapmakla görevlendirilmiş bir organ ve her parti hücresinde Kuzey Kürdistan'a yönelik faaliyetlerde birinci derecede sorumlular vardır. Bu organ ve sorumlular "Ben Kuzey Kürdistan devrimi için varım!" diyen insanları örgütlemekle görevlidir. Bu anlamda yürütülen faaliyetle **kazanılan insan, herşeyden önce bolşevizme kazanılmaktadır**. En başta düşünülmesi gereken nokta burasıdır.

İkincisi, Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) ve Stêrka Bolşewîk örgütlenmesinde özel olarak görevlendirilen kurumlar ve buna bağlı örgütlenmeler özerk bir parti yapısına doğru geliştirilmek zorundadır. Bugünden bu adımları atıyor, faaliyeti bu yönde geliştirmeye çalışıyoruz.

Dolayısıyla Stêrka Bolşewîk örgütlenmesiyle Bolşevik Partizan örgütlenmesi birbirine karıştırılmamalı, aradaki ilişki ve bağ doğru ve net bir şekilde kurulmalıdır. Ancak doğru kavrandığı sürece ve ölçüde bugüne dek yaşanan kimi yanlış anlamalar ve karışıklıklar ortadan kalkabilecektir.

Bir örnekle çıkan, çıkabilecek olan sorunlara değinmek istiyoruz:

Varsayalım ki; bir alanda özel Stêrka Bolşewîk örgütlenme faaliyeti yürütülüyor, aynı alanda Bolşevik Partizan faaliyeti de var. Bu durumda; kim, kime bağlı olarak çalışacaktır? Bu alanın tümünden Bolşevik Partizan mı, Stêrka Bolşewîk mi sorumlu olacaktır? Stêrka Bolşewîk yetkiliyse, özel olarak Kuzey Kürdistan devrimi için var olanları örgütleme görevine sahip olduğuna göre bu alandaki Bolşevik Partizan örgütlenmesi zayıflatılmış olmaz mı? Stêrka Bolşewîk, yalnızca Kuzey Kürdistan'nın merkez yayın organıdır, Bolşevik Partizan ise merkezi birleşik partinin yayın organıdır; bu durumda Stêrka Bolşewîk çalışması, Bolşevik Partizan çalışmasına bağlı olarak yürümek zorunda değil midir? Bolşevik Partizan çalışması yapanların, yerel faaliyet yürütülen alanın tümünden sorumlu olmaları gerekmez mi? türünden sorular karşımıza çıkacaktır. Ya da, "Stêrka Bolşewîk olarak bizim özel bir görev ve statümüz var, Bolşevik Partizan'la ilişkimiz yalnızca kardeşlik ilişkisidir, biz Kuzey Kürdistan devrimi için insan örgütlemeye bakarız..." şeklinde anlayışlarla karşılaşabiliriz.

Bu bağlamda tavır şu olmalıdır:

Stêrka Bolşewîk çalışması olsun, Bolşevik Partizan çalışması olsun her ikisi de bolşevik çalışmadır, her ikisi de Bolşevizmin zaferi için çalışmaktadır. Esas olan budur. Bu anlamda, kim kime bağlı olacak, kim daha yetkili olacak sorusu değil; hangi çalışma daha verimli olacak, hangi çalışmayla bolşevizme yeni insanlar kazanılacak sorusu sorulmak zorundadır. Bolşevik Partizan çalışması yürüten her yoldaş gibi, Stêrka Bolşewîk çalışması yürüten her yoldaş da bir bolşeviktir ve merkezi birleşik partinin çizdiği çerçeve içinde, ona bağlı olarak çalışmaktadır. Her "Bolşevik Partizanlı" aynı zamanda bir "Stêrka Bolşewîkli" ve her "Stêrka Bolşewîkli" aynı zamanda bir "Bolşevik Partizanlı"dır. Tüm çalışmalarımız bu düşünce temelinde yürütülmelidir.

Pratik faaliyet içinde ikisi arasındaki ilişkinin nasıl olması gerektiğini bir örnekle açmaya çalışalım:

Varsayalım ki, yerel faaliyet yürüten X bölgesinde Stêrka Bolşewîk faaliyeti yürütme özel görevine sahip, bu alan için ayrılmış yoldaş/ların çalışması var. Aynı bölgede Bolşevik Partizan faaliyetini yürüten yoldaşlar var. Bu durumda Bolşevik Partizan çalışması yürüten yoldaşlar, komünist düşüncelerden etkilenen, ancak anda Kürdistan devrimi için çalışmayı esas alan, bunun için katkı yapabileceğini düşünen, kendisini bununla sınırlayan, örneğin Bolşevik Partizan ya da bir başka yayın organımızı değil, Stêrka Bolşewîk'i almayı yeterli bulan biriyle temasa geldiklerinde yapılacak iş, bu insanı Stêrka Bolşewîk çalışmasıyla özel görevli yoldaşlara devretmek ve onu Stêrka Bolşewîk çevresinde örgütlemeye, geliştirmeye çalışmaktır. Böyle bir durumla temasa gelen bir yoldaş Stêrka Bolşewîk örgütlenmesiyle özel görevli olmasa da kendini bu noktada bir Stêrka Bolşewîk'li olarak kavrama ve ona göre davranma durumundadır. Çünkü Stêrka Bolşewîk'nin düşünceleri aynı zamanda Bolşevik Partizan'ın düşünceleridir, bu bağlamda her ikisi eşittir ve bir bütünün parçasıdır.

Stêrka Bolşewîk çalışmasıyla özel görevli yoldaşlara gelince; doğal olarak bu yoldaşların çalışmaları öncelikle Kuzey Kürdistanlılar içinde yoğunlaşacaktır. Ancak; en başta kendisini bir komünist olarak kavramak ve komünizm davası için en verimli olabilecek alanlarda çalışmak zorundadır. Stêrka Bolşewîk örgütlenmesi yürütenler; komünizm davası için varolduğunu kavramak yerine, yalnızca Kürdistan sözkonusu olunca komünist olmayı doğru bulan, çalışmalarını bu eksende şekillendirmenin dışına çıkmak istemeyenleri Kürdistan için bir komünist olmaktan çıkarıp, proleter dünya devrimi için bir komünist yapmak görevine sahiptir. Kuzey Kürdistan örgütlenmesi içindeki her yoldaş, örgütleyeceği insanı öncelikle bolşevik düşüncelerle eğitir bir bolşevik olarak örgütler. Kazanılan insanın nerede, çalışma yürüttüğü hangi alanda görevlendirileceği sorunu verimin nerede daha fazla olacağına bağlı olarak ele alınır ve çözümlenir.

O halde X bölgesindeki faaliyette de esas olan budur. Dışa yönelik eylemlerde, yürüyen faaliyetlerde, eğer eylem doğrudan Kuzey Kürdistan'a yönelikse eyleme müdahaleyi ve faaliyeti yürütmekte Stêrka Bolşewîk örgütlenmesinde özel görevli olan kurum/yoldaş/lar birinci derecede sorumludur. Bu durumda ilgili alanda eyleme seferber edilen tüm yoldaşlar Stêrka Bolşewîkli ya da Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)'lidir.

Bolşevik Partizan olarak katılınacak eylemlerde durum bunun tersidir. Eylem ve faaliyetin birinci derecede sorumlusu alanda Bolşevik Partizan çalışmasını yürüten kurum/yoldaş/lardır.

Stêrka Bolşewîk ve Bolşevik Partizan çalışmasının alan sorumluları yan yana gelerek, yoldaşça ilişki içinde bu faaliyetleri iyi bir şekilde organize etmeli, partiye insan kazanmak için kafa yormalı ve dayanışma içinde bir çalışma yürütmelidir. İnsan kazanmada, örgütü geliştirmede yarışın olması iyidir. Ancak, birbirinin çalışmasını sekteye uğratan, ciddiye almayan ya da diğerinin çalışmasını küçümsemeye vb. anlayışlara yolaçan bir yarış yanlıştır, bolşevikçe bir tavır değildir, olamaz!

Bolşevik görüşleri kitlelere taşımada, onları bolşevizme kazanmada, Bolşevik Parti'mizi gelişitirip güçlendirmede dayanışma içinde yarış! Budur bizi geliştirecek olan...

Bunun için ileri!

28.7.1998 ▲

Kadın-erkek eşitliği adına "Alevilik öğretisi"ni savunmak gericiliktir!

Avrupa Alevi Birlikleri Federasyonu'nun merkezi yayın organı olan Alevilerin Sesi adlı dergide "8 Mart'ın anlamı ve kadınlarımız" (Sayı 24/98) adlı bir yazı yayınlandı. Bu yazı, eski solculara beslenip palazlanan Aleviliğin kadın sorunundaki yaklaşımını gayet iyi sergilemesi açısından dikkatimizi çekti. Bu yazı temelinde kadınları kazanmayı hedefleyen Alevilik propagandasında bugün önplana çıkan görüşleri ele alacağız.

1. Alevilik "kadına büyük önem ve değer verir" iddiası hakkında...

Aleviliği eşi görülmedik "ilerici" bir mezhep, hatta bundan öte "devrimci" bir yaşam tarzı olarak görüp göstermeye çalışanlar, bu propagandalarında Aleviliğin kadına bakış açısını da kullanmaktadırlar. Adı geçen yazıda da bu yapılmaktadır. Yazar, Kuran'ın kadına bakış açısının ve şeriat kanunlarının Aleviler tarafından kabul görmediğini ileri sürmektedir. Devamen, Alevi kültürünün kadınlara bakış açısını "Anadolu kültürü"nde, şiir ve özdeyişlerde aramaktadır. Yazardan aynen aktarıyoruz:

"Kadının önemini Anadolu kültürünün bir parçası olan Dede Korkut'ta da açıkça görmekteyiz.

Beri gelsene, başımın tacı evimin tahtı/Evden çıkıp yürüyende selvi boylum/Kurulu yaya benzer çatma kaşlım/İkiz bademsığmayan dar ağızlım/Güz elmasına benzer al yanaklım/Kadınım, direğim, döleğim.

Yine Dede Korkut, "Kız anadan görmeyince öğüt almaz" diyerek aile içinde kadının ne kadar önemli bir yeri olduğunu belirtmek istemiştir. Alevi öğretisinde ise "Kadınları okutunuz" özdeyişi ile kadının yeri hep saygın ve önemli olmuştur.

Erkek dişi sorulmaz muhabbetin dilinde/Hakkın yarattığı her şey yerli yerinde/Bizim nazarımızda kadın erkek farkı yok/Noksanlık eskiklik senin görüşlerinde

Bu dörtlük, Alevi öğretisinde kadına verilen büyük önemi ve değeri açıkça ifade etmektedir Çünkü Alevi öğretisinde kadın Fatma Anadır. Kadın eştir, bacıdır, hayat yoldaşıdır. Alevilikte erkek kadınıyla birlikte anılır. Namaz kadınsız kılınabilir ama Alevilerin ibadeti olan cemler kadınsız yapılamaz. Kadın erkeğini isterse boşayabilir ama boşanma erkekler için zorlaştırılır. Haremlik-Selamlık Alevilikte yoktur." (agy)

Aleviliğin kadına "büyük önem ve değer" verdiğini kanıtlamaya çalışan yazar, aslında kendisini ele veriyor. Yazarın aktardığı deyişlerde gerçekten de kadınlara bir rol ve değer biçilmektedir. Ama nasıl?

Yazarın aktardığı deyişlerde, kadınlara biçilen rol gayet açıktır: *"Kadınım, direğim, döleğim."* Bu dizelerde kadının sevgili/karı ve annelik rolünün kutsanışı vardır. Kadının yerinin evi olduğu *"evimin tahtı"* dizesinde dile gemektedir. *"Kız anadan görmeyince öğüt almaz"* deyişinde de yine kadının anne olarak eğitici rolü öne çıkarılmaktadır. Zaten yazar itiraf ediyor: *"Kadın eştir, bacıdır, hayat yoldaşıdır."*

Bu noktada ama, Aleviliğin diğer din ve mezheplerden bir farkı yoktur. Bütün dinler kadına "anne ve karı" olarak önem ve değer vermişlerdir. Bütün mesele kadına verilen önem ve değerin salt bununla sınırlanmış olmasıdır. Kadın tüm dinlerde ya anne veya kocasına destek olan karı olarak yüceltilmiş, bu rolün dışına çıktığında ise her türlü kötülüğün kaynağı olarak lanetlenmiştir.

Görüldüğü gibi bu noktada Aleviliğin farklı bir konumu yoktur. Yazarın "kadına verilen önem ve değer"i kanıtlamak için öne sürdüğü görüşlerde, kadının bağımsız kişiliğine duyulan değer ve önem yoktur. Kadın hep erkeğe göre tanımlanmaktadır: Erkeğin eşi, erkeğin bacısı, erkeğin hayat yoldaşı!

2. Alevilikte "kadın-erkek eşittir" iddiası hakkında

Alevilikte kadın erkek ayrımı yoktur! Alevilik propagandasında önemli yer tutan iddialardan birisi de budur. Buna kanıt olarak yukardaki alıntıda da dile geldiği gibi, Alevilerin birlikte ibadet ettiği, haremlik-selamlığı reddettikleri vb. ileri sürülmektedir.

Bu noktada öne çıkarılan farklılıklar, aslında İslamın diğer mezhepleriyle aradaki farklılıklardan ibarettir, yoksa Aleviliğin gerçek anlamda kadın-erkek eşitliği ilkesi üzerinde yükselen bir mezhep olduğunun kanıtı değil. İslamda olduğu şekliyle haremlik-selamlık örneğin Hristiyanlıkta da yoktur. Hristiyanlıkta da kadın ve erkek beraber ibadet ederler. Bu ama, Hristiyanlığın ve de Aleviliğin bütün din ve mezhepler gibi, erkeğin üstünlüğü üzerine kurulu olması olgusunu değiştirmez. Evet, her ne kadar bugünkü Alevilik propagandası bunun aksini iddia etse de, Alevilik de erkeğin kadın üzerindeki üstünlüğü üzerine kuruludur!

Yazar, "cemler kadınsız yapılamaz" diyor. Peki ama, cemlerde kadınların yeri nedir? Onlara düşen esasen susmak ve hizmet etmek değil midir?

Yazar, Alevilikte kadınların "boşanma hakkı"nın olduğuyla övünüyor. Peki, ya çok karılılık? O da var değil mi? Ya başlık parası karşısında satılan kızlar, koca dayağı? Alevilikte kadın-erkek eşitliği varsa, bunlar hâlâ neden?

Kadın-erkek eşitliğinde son derece "ileri" olan Alevilik öğretisine rağmen, bugün Alevi toplumunda bütün şiddetiyle süren erkek egemenliğine ne demeli?

Bu noktada yazar ilginç bir savunuya giriyor:

"Fakat sanayi toplumunun ortaya çıkması ile birlikte kapitalizmin yarattığı eşitsizlik ne yazık ki, Alevi toplumunu da etkilemiştir."

Alevilikte "yüzyıllar önce" varolan kadın-erkek eşitliğinin kapitalizmle yokolduğu görüşü gayri-bilimseldir ve hiçbir şekilde ayakta tutulamaz. Kapitalizm, kadın ile erkek arasındaki eşitsizliği yaratmamış, o üretim araçları üzerinde özel mülkiyetin ortaya çıkışından beri toplumda varolan egemenlik ilişkilerinden, eşitsizlikten faydalanmıştır. Eşitsizlik sürmüş, biçimleri değişmiştir. Örneğin, kadınların erkeğe bağımlı görülmesinden faydalanılarak onların daha düşük ücretlendirilmesi gibi. Kapitalizm toplumda varolan eşitsizlikleri daha da derinleştirmiş ve açığa çıkarmıştır.

Diğer taraftan, kapitalizm kendinden önceki toplumlardan, kölecı toplumdan ve feodalizmden daha ileri bir toplumdur. Kadınların kurtuluşunun ilk ön koşulu, kadınların ekonomik bağımsızlığının koşulları kapitalizmle birlikte oluşmuştur. "Alevilik öğretisi" ile kapitalizmi karşı karşıya koyup, kapitalizmin "kötülükleri" karşısında daha önceki toplumların ideolojisini savunmak, kadın-erkek eşitliği olduğu gerekçesiyle ilkel komünal toplumu savunmak anlamına gelir ve bu tek kelimeyle gericiliktir.

Bu da bugünkü Alevilik propagandasında tipiktir. Tıpkı eski Refah, şimdi Fazilet'in "anti-emperyalist" "adil düzen" sahtekarlığı gibi, bazı Alevi örgütleri de "anti-kapitalist mücadele" çığırtkanlığı yapmaktadırlar. Aralarındaki fark, Refah'ın iktidar olma hedefini gütmesi, bundan korkan,

iktidar hedefi güdecek örgütlenmeye ve güce sahip olmayan Alevilerin ise "laik" devletin korumasına sığınmaya çalışmasındadır. Bu politik tutum Alevi örgütlerin büyük çoğunluğunu Kemalist hakim sınıfların yedeğine düşürmektedir. Burada örnek verdiğimiz yazıda da bu pozisyonun savunuluculuğu yapılmaktadır:

"Atatürk'ün 13 Şubat 1923'te İzmir'de yaptığı bir konuşmada; "Bir sosyal toplulukta iki cinsten yalnız biri çağdaş gerçeklere uyarsa, o çağdaş topluluk yarıdan çok eksiklik içinde kalır" derken bir ulusun uygarlaşmasını, o toplumun kadına verdiği öneme bağlıyordu. Nitekim bu sözlerin lafta kalmadıklarını o dönemde çıkan yasalarla görmekteyiz."

Ardından, kılık-kıyafet yasası, medeni yasa, kadınlara seçme ve seçilme hakkını tanıyan yasa sayılıyor. Ve "laik Cumhuriyet"e övgü yağdırılıyor:

"Bundan da anlaşılacağı gibi kadının toplumsal yaşamda birey ve yurttaş olarak kalabilmesi laikliğin yerleşmesi ile kalıcı kılınabilinir. Alevilerin laikliği savunma konusunda bir an tereddüt göstermemelerinin işte bir nedeni de budur."

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de Alevi mezhebinden kadınların örneğin Sunnilerden daha "özgür" olduğu olgu olarak doğrudur. Ancak bu relatif bir özgürlüktür ve bunda "azınlık" olmanın, "ezilenler" olmanın büyük rolü vardır. "Azınlık" topluluklarında her yaştan ve her cinsten insanların birbirlerine bağımlılıkları daha da önplana çıkmaktadır. Bu nedenle de egemenlerin kimi ayrıcalıklarından kısmen vazgeçmeleri sözkonusu olabilmektedir. Bu ama topluluk içindeki egemenlik ilişkilerinin bütünüyle tasfiye edildiği anlamına gelmemektedir.

İlgili makale *"siyasette, ekonomide, hukukta ve çeşitli alanlarda kadın erkek eşitliğinin sağlanması konusunda mücadele"* çağrısıyla noktalanıyor ve bu bağlamda *"kadın üzerindeki her türlü baskıya, cinsel tacize ve uygulamalara... karşı sesimizi yükseltmeliyiz"* gibi talepler ileri sürülüyor. İleri sürülen bu doğru ve haklı taleplerle tabii ki bir sorunumuz yok. Sorun bu haklı taleplerin gerisinde "Alevi öğretisi"nin propagandasının durmasıdır. Bu propaganda işçi ve emekçi kadınları, "Alevilik öğretisi"ne bağlamayı amaçlamakta, pratik mücadele içinde ise onları dinci faşistlere karşı kemalist faşistleri savunma pozisyonuna düşürmektedir. Sonuçta savunulan kapitalizmin barbarlığına karşı kadınların özgürlüğünün temellerini yaratacak olan sosyalizm değil, özde bütün din ve mezhepler gibi gericilik olan "Alevi öğretisi"dir!

6. 7. 1998 ▲

TCK'nın 440. maddesi Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edildi!

Anayasa Mahkemesi, Ekim 1996 tarihinde, erkek açısından "zina suçunu" düzenleyen, Türk Ceza Kanunu'nun (TCK) 441. maddesini iptal etmişti. Anayasa Mahkemesi iptalin yürürlüğe girmesi için, gerekçesinin Resmi Gazete'de yayınlanmasından itibaren bir yıl süre vermişti.

Bu süre dolmasına ve geçmesine rağmen, bu konuda yapılan yasal düzenleme komisyonlardan geçmesine rağmen, genel kurula bir türlü gelmedi. Yeni yasal düzenleme yapılmadığı için, erkeklerin yaptığı "zina suçu"nun yasal yaptırımı yoktur.

Zaten Medeni Kanun erkek egemenliği üzerinde yükselmektedir. Yasal düzenlemede erkekler önplandadır. Medeni Kanun'un değiştirilmesi için hazırlanan taslaklar, yürütülen tartışmalardan bugüne kadar sonuç çıkmamıştır.

Ezici çoğunluğu erkeklerden oluşan Meclis'in çok daha önemli işleri vardır! Kemalist faşistlerle dinci faşistler arasındaki iktidar mücadelesi tüm hızıyla sürdüğü için, iktidar mücadelesinde gerekli olan yasal düzenlemeler öne çıkarılmakta, şu veya bu şekilde kabul edilmektedir.

Anayasa Mahkemesi; evli erkeğin "zina suçunu" düzenleyen ve erkeğe ayrıcalık tanıyan 441. maddeyi iptal etmesinden bir buçuk yılı aşkın bir süre geçtikten sonra, kadın açısından "zina suçunu" düzenleyen TCK'nın 440. maddesini iptal etti.

Anayasa Mahkemesi'nin iptal ettiği 440. madde şöyledir:

"Zina eden karı hakkında altı aydan üç seneye kadar hapis cezası tertip olunur. Karının evli olduğunu bilerek, bu fiilde ortak olan kimse hakkında da aynı ceza hükmolunur."

"Karı" kelimesini yanlış yazdığımız sanılmasın! Medeni Kanun ve TCK'da kadın bağlamında kullanılan kelime budur. Bu kelime kadınları aşağılayan, erkek egemen bakış açısını sergileyen bir kelimedir.

Anayasa Mahkemesi aradan bir buçuk yılı aşkın bir süre geçtikten sonra, kadının "zina suçu"nu düzenleyen maddeyi, yerel mahkemelerin başvuruları sonucu anayasanın "eşitlik" ilkesine aykırı bularak iptal etmektedir. Ayrıca Anayasa Mahkemesi 441. madde ile ilgili yasal düzenlemenin yapılmamış olmasından ders almış olacak ki, iptal kararının yürürlüğe girmesi için süre vermedi!

Kadın ve erkek açısından ya da karı-koca açısından "zina suçu"nu düzenleyen 440 ve 441. maddelerin iptal edilmiş olması, devletin bu alana karışmayacağı anlamına gelmiyor. Devlet eşlerin yatak odalarına karışmaya devam edecektir.

Nitekim komisyonlardan geçen fakat genel kurula inmeyen yasa tasarısında, kadın ve erkeğin zina yapması "suç" olarak kabul edilmekte ve altı aydan üç yıla kadar hapis cezası öngörülmektedir. Görüldüğü gibi devletin insanların cinsel yaşamından, yatak odalarından elini çekmeye niyeti yoktur!!!

Devlet, eşlerin cinsel yaşamından, yatak odalarından elini çekmelidir. "Zina suçu" yasalardan çıkarılmalıdır. Suç kovuşturması ancak şiddet ve zor kullanımı sözkonusu ise gündeme getirilmelidir. Yasal düzenleme "zina" bağlamında değil, bu bağlamda yapılmalıdır.

Başta Medeni Kanun olmak üzere diğer yasalar kadın aleyhine eşitsizliklerle doludur. Anayasa Mahkemesi'nin eşitsizliklerden bir tanesini iptal etmiş olması bunu değiştirmemektedir. Kadınların aleyhine olan, diğer mesela aile reisinin erkek olması, ikametgahı kocanın seçmesi, erkeğin soyadının alınması zorunluluğu vb. olduğu gibi durmaktadır.

Bırakalım toplumsal alanı, yasal alanda yapılacak çok daha iş vardır. Yasalar önünde tam eşitlik henüz gerçekleşmiş değildir. Yürütülecek mücadele ile bu sağlanabilir. Fakat yasalar önünde eşitlik, toplumsal alanda eşitlik anlamına gelmiyor. Yasalar önünde tam eşitliğe bağlı olarak, toplumsal alanda eşitlik ancak üretim araçları üzerinde özel mülkiyetin kaldırıldığı, sömürünün yokedildiği sosyalizmde mümkündür. Kadınların kurtuluşu böyle bir toplum için örgütlenmeden ve mücadeleden geçmektedir.

Kahrolsun erkek egemenliği!

Yasalar önünde tam eşitlik!

25.6.1998 ▲

Zincirlikuyu'da 2 Temmuz anması...

2 Temmuz 1993'te Sivas'ta Madımak Oteli'nde yakılarak katledilen 35 sanatçı ve aydın ülke genelinde yapılan çeşitli etkinliklerle anıldı.

Bu etkinliklerden birisi de İstanbul-Zincirlikuyu'da yapıldı.

Pir Sultan Abdal Kültür Dernekleri (PSAKD) İstanbul Şubesinin Zincirlikuyu'da düzenlediği anma DDP, HADEP, İP, EMEP, ÖDP, CHP, Barış Partisi, SİP gibi her türden reformistin ve düzen partilerin temsilcilerinin destek verdiği bir eylemdi.

PSAKD adına yapılan konuşmada daha çok sol vurgulamalar yapıldı. Bu konuşmada bir çok şeyin yanısıra, Sivas yangınının devam ettiği vurgulanarak, Maraş'taki, Çorum'daki yangının Susurluk'ta devam ettiği, faili belli cinayetlerde yangının devam ettiğini, Sivas'taki faşist saldırı sonrası faşist katillerin elini sıkan komutanı unutmadıklarını anlattılar.

Tabii ki tüm bunlar düzen sınırları içinde kalarak devlet içindeki belli sivri uçlara karşı çıkma genel tavrı içinde yapıldı.

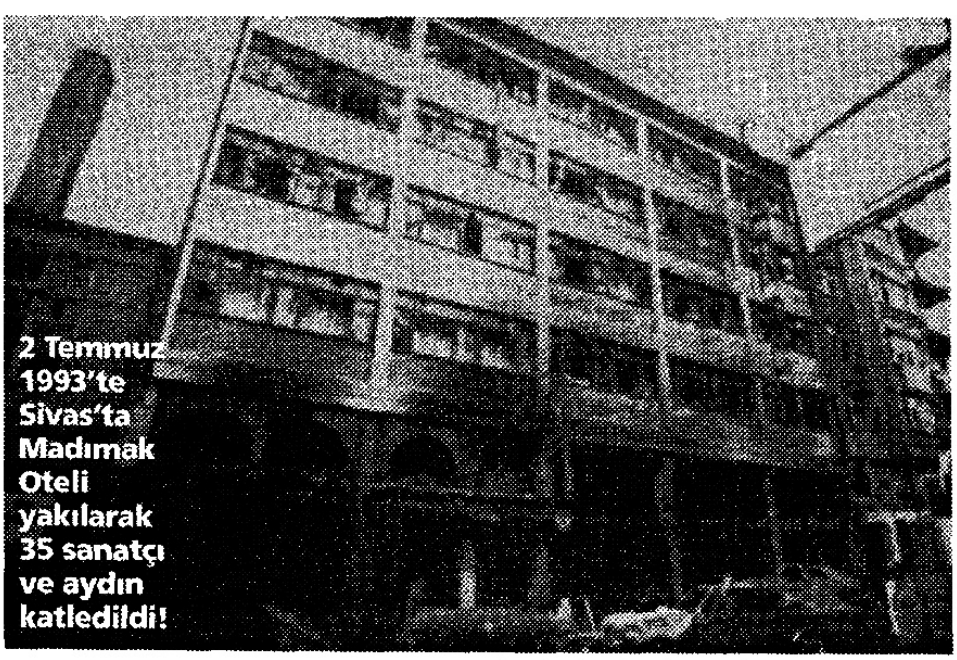
2 Temmuz 1993'te Sivas'ta Madımak Oteli yakılarak 35 sanatçı ve aydın katledildi!

Bir taraftan, "Şeriata geçit yok, aydınlık Türkiye" pankartı taşındı; bir diğer tarafta aynıları tarafından Hz. Ali'nin posteri taşınıyordu; bir başka yanda sosyalizm adına konuşan SİP, EMEP gibi reformist partilerle MGK savunuculuğu noktasında yarışan İP ve CHP gibi Kemalist düzen partileri bir arada kol kola duruyorlardı.

Yine Kemalizmin iktidar ideolojisi olarak ortaya çıkmasından beri Kürt ve Alevi düşmanlığı yapmakta en ön sıralarda olan CHP, Hz. Alici PSAKD ve Kürt sorununa ağırlık veren HADEP gibi oluşumlar yana yana durmakta problem görmüyorlardı. Sanki 2 Temmuz 1993'teki faşist koalisyonun ortağı CHP değilmiş ve sanki başbakan yardımcısı onlardan değilmiş ve hükümet ortağı olarak gelişmelerden haberdar değillermiş gibi gerçekleri gizlemeye çalışıyorlardı. Yine sanki o dönemin valisi CHP'li bir zat değilmiş, olaya müdahale etmeme "basiretini" gösteren zat bunların partilisi değilmiş gibi şimdi kalkıp bir başka CHP'li kesim kendilerini Alevi'lerin dostu olarak göstermeye çalışmaktadırlar ve bu maskeleri sözde sol adına konuşanlar tarafından alaşağı edilmemekte, tersine sol kesim içerisinde CHP İstanbul İl Başkanı Ethem Cankurtaran gibi devletçi bir zat onurlandırılmaktadır. Aslında bir kez daha aynılar aynı yerde saf tutmuşlardı... Bunu, iyi niyetinden şüphe etmediğimiz bu siyasetlerin tabanına bıkmadan usanmadan anlatmak ve kavratmak lazım.

Özellikle EMEP tabanının olduğu yaklaşık 150 kişilik grup her ne kadar antidevletçi kimi doğru sloganlar attıysa da bu gerçeği değiştirmemekteydi. Mesela, "Sivasın katili faşist diktatörlük" ise –ki bu doğrudur– CHP'nin bu işin içinde olduğu gün gibi açıkken nasıl aynı pankartın üstüne hem EMEP ve hem de CHP imzası atılabiliyor? Yoksa halen CHP'nin faşist devletin içinde onun işlerini yapan/yürüten bir iktidar ortağı olarak görülmüyor mu?

"Yaşasın halkların kardeşliği!" sloganı doğru olarak atılırken, sanki CHP gbi partiler orada doğru yerde duruyormuş gibi davranılmaktadır. Yer yer doğru slogan atanlar da dahil hiç kimse CHP'ye, İP'e karşı tavır takınmamaktadır. Soruyoruz: Bunlar halkların kardeşliğine düşman değil mi? Yıllarca yürütülen politikalar bunu göstermedi mi?

"Dün Maraşta bugün Sivasta, çözüm faşizme karşı savaşta!" doğru sloganını atan arkadaşlar diğer yanda faşizmin sistemli uygulayıcılarından olan CHP ile aynı eylemde, aynı safta ne arıyorlardı?

Aslında soruları uzatmak daha da mümkün; fakat gereksiz!

Bu tür eylemlerde öncelikle yapılması gereken, tüm demokrasi güçlerinin kendilerini net bir şekilde karşıdevrimci güçlerden ayırmaktır. Gerçek demokrasi savunuculuğu sistemin şu ya da bu kamburunu düzeltme işiyle uğraşmakla olmaz. Bu devrim işidir! Gerçek demokrasiyi savunuyorum diyen, devrimi savunmak zorundadır.

Sivas katliamının da sorumlusu olan bu faşist devletten hesap ancak devrimle sorulacaktır!

Dinler, mezhepler ve azınlık halklar üzerindeki baskıları ortadan kaldırmanın yolu da işçilerin-köylülerin devrimci, demokratik iktidarıdır.

Bu iktidar için İLERİ!

8 Temmuz 1998 ▲

Bir Bolşevik Partizan okuru

15-16 Haziran 1970 İşçi Sınıfının Şanlı Direnişi'nin 28. yıldönümüne girerken!..

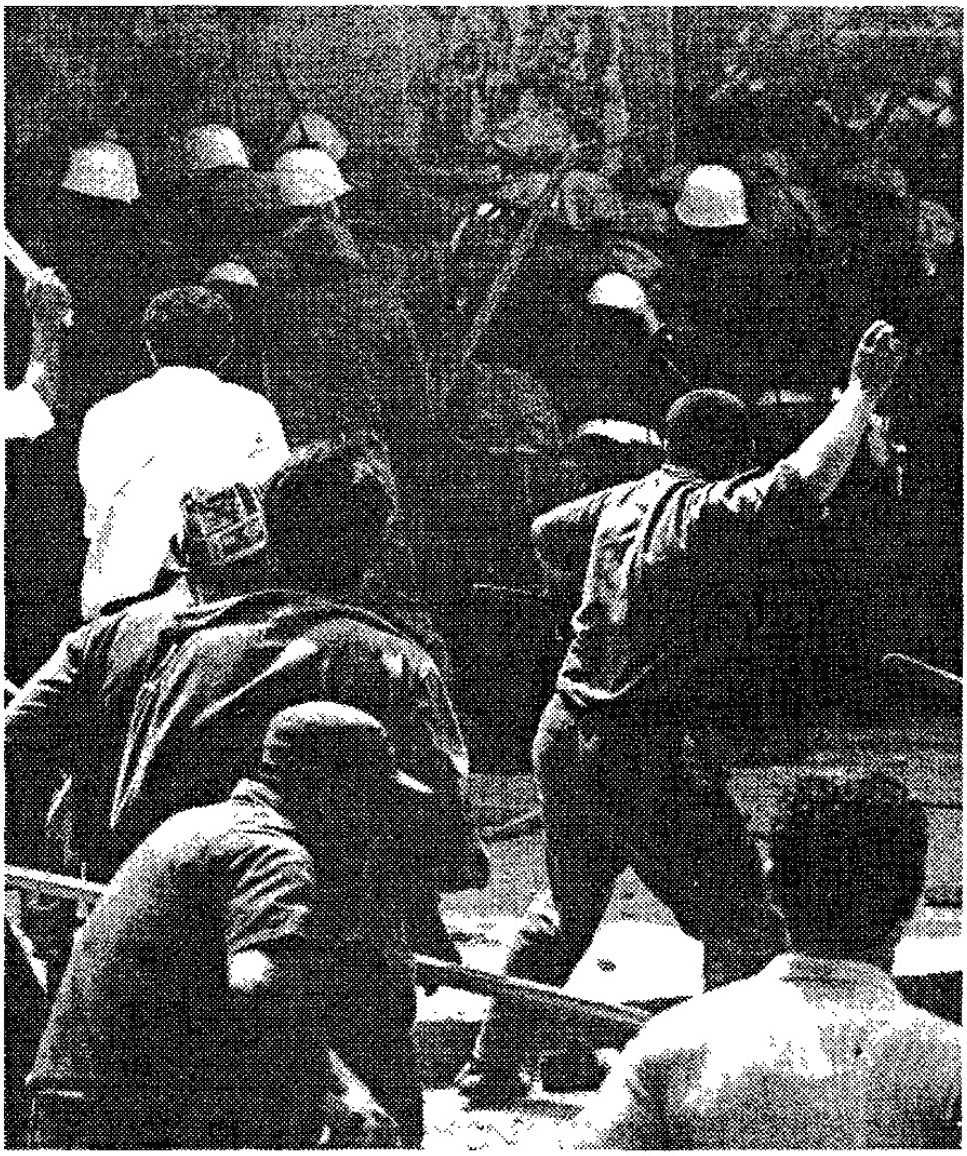

Çeşitli ulus ve milliyetlerden Türk, Kürt, Arap, Laz, Çerkez, Gürcü, Ermeni kadın ve erkek işçiler, devrimciler, yoldaşlar!

Kuzey Kürdistan-Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihinde çok önemli bir yeri olan 15-16 Haziran 1970 işçi ve emekçilerin şanlı direnişinin 28. yıldönümüne giriyoruz.

(...)

Faşist devlet desteğinde gün geçtikçe, sivil faşist saldırılar artıyor. Faşist Türk devleti, sömürü düzenini sürdürmek için işçilere, emekçilere karşı saldırı dozajını daha da artırıyor.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de faşist devlet terörünün büyük boyutlara ulaştığı, işkencenin ayyuka çıktığı, sokak infazlarının kanıksandığı, toplum yaşamının savaşa endekslendiği, haksız savaş koşullarında 15-16 Haziran'a giriyoruz.

Faşist ordunun Güney Kürdistan'a her gün binlerce güçle girdiği, Güney Kürdistan köylerinin bombalandığı şartlarda; zulmün katmerleştiği Kürdistan'da, onbinlerce korucu, binlerce eli kanlı özel tim, onbinlerce asker ve onbinlerce polis yetmezmiş gibi, onbinlerce askerin de Kürdistan'daki haksız savaşa sürüldüğü şartlarda, 15-16 Haziran şanlı işçi ve emekçi direnişinin 28. yıldönümüne giriyoruz.

Eli kanlı faşist çetelerin aklanarak ortaya çıktığı şartlarda 15-16 Haziran şanlı işçi sınıfının direnişinin 28. yıldönümüne giriyoruz...

İşte böyle bir ortamda; 15-16 Haziran işçi sınıfının şanlı direnişinden doğru dersler çıkarmak, bu dersler ışığında geleceği şekillendirmek büyük bir öneme sahiptir.

Tüm milliyetlerden kadın ve erkek işçiler, emekçiler, devrimciler, yoldaşlar!

15-16 Haziran işçi sınıfının şanlı direnişi nedir?

1970 yılı, ezilenlerin ezenlere, emperyalizmin uzantısı faşist düzene karşı kendiliğinden mücadelesinin büyük boyutlara ulaştığı bir yıldı. Üniversite öğrenci gençliğinin Amerikan emperyalizminin Kuzey Kürdistan-Türkiye'deki varlığına karşı yönelen antiemperyalist kitle gösterilerinin büyük boyutlara vardığı yıldı.

1963 yılında çıkarılan bir yasayla "grev hakkı"nı kazanan işçi sınıfı, grev silahını yaşam şartlarını iyileştirmek için kullanmada giderek ustalaşıyordu. Türk-İş'in başındaki işçi sınıfı düşmanı hainleri gören, özellikle de ileri işçiler, yeni kurulan DİSK'e yöneldiler. İşçi sınıfı içinde DİSK'e doğru bir kayma başladı. Türk-İş aracılığıyla işçi sınıfı üzerinde kurdukları hakimiyetin sarsılmaya başladığını gören hakim sınıf temsilcileri, bu duruma dur diyebilmek için 274 sayılı Sendikalar Kanunu ve 275 sayılı Toplu Sözleşme, Grev, Lokavt Kanunu'nda değişiklikler yapılmasını gündeme getirdiler.

Buna göre; herhangi bir işyerinde toplu sözleşme yapma hakkı, işyerinin dahil olduğu işkolunda en çok üyeye sahip olan ve o işkolunda sigortalı işçilerin üçte birinin üye olduğu işçi fe-

derasyonuna, ya da ülke bazında faaliyet gösteren işçi sendikasına ait olacaktı. Bu, DİSK'in tasfiyesi, sendikal alanda Türk-İş'in kesin tekelinin sağlanması demekti. Bu değişikliği Türk-İş savunurken, DİSK kendi varlıkları tehdit altında olduğu için, yasa değişikliğine "kanunlar çerçevesinde" karşı çıkılması çağrısını yaptı.

DİSK, Türk-İş'ten nitelik olarak farklı bir sendika değildi. Ancak, işçilerin büyük bir bölümü bunun farkında değildi. Türk-İş gibi DİSK de işçileri düzene bağlamanın aracıydı.

15-16 Haziran günleri İstanbul ve İzmit'te yüzbinlerce işçi, emekçi sokağa çıktı. İstanbul ve İzmit'te büyük fabrikalarda üretim hemen hemen durmuştu. İşçilerin muazzam gücü karşısında korkan hakim sınıflar, orduyu devreye soktular. İşçiler silahsız ve örgütsüz olmalarına rağmen, asker ve polis barikatlarının çoğunu yiğitçe aştılar. Faşist devletin kolluk güçlerinin açtığı ateşle Mustafa Baylam, Abdurrahman Bozkurt ve Yaşar Yıldırım adlı işçiler yaşamını yitirdi. Hakim sınıflar, 16 Haziran akşamı İstanbul ve Gebze'de yüzlerindeki "demokrasi" maskesini attılar; sıkıyönetim ilan ederek, gerçek faşist yüzlerini bir kez daha işçi ve emekçilere gösterdiler.

15-16 Haziran işçi ve emekçilerin direnişi, 274-275 sayılı maddelerde yapılmak istenen değişiklikleri engelledi. Hakim sınıflar bu değişiklikleri ancak 12 Eylül sonrası yapabildiler.

Tüm ulus ve milliyetlerden Türk, Kürt, Çerkez, Arap, Laz, Abaza, Ermeni işçiler, emekçiler!

15-16 Haziran işçi ve emekçilerin şanlı direnişinin dersleri yolumuzu aydınlatıyor! 15-16 Haziran direnişi; işçi sınıfının muazzam gücünü, işçi sınıfının durduğu zaman hayatın duracağını, devrimde öncü sınıfın işçi sınıfı olduğunu, işçi sınıfı içinde çalışmanın önemini, işçi sınıfının esas olarak örgütsüz olduğunu, örgütlü kesimde reformist ve revizyonistlerin hakim olduğunu, devrimin kitlelerin eseri ve silahlı şiddetiyle olacağını, en önemlisi de işçi sınıfının komünist bir önderlikten yoksun olduğunu göstermişti.

İşte bu nedenle, çıkarmamız gereken ders; BOLŞEVİK tipte bir Parti'nin yaratılmasıdır. Bu nedenle; tüm işçi ve emekçilere çağrımız BOLŞEVİK PARTİ'ye katılmak, ona destek vermektir! Haydi hep beraber BOLŞEVİK PARTİ saflarına katılmaya! Onu güçlendirmeye!

15-16 1970 Haziran şanlı işçi direnişinden 28 yıl sonra da, henüz işçi sınıfı hareketiyle komünist hareketin birliği gerçek anlamda sağlanmış durumda değildir. Somut durum bu olmasına rağmen, işçi sınıfı içinde çalışmayı temel alan, işçi sınıfının öncüsünü kazanmayı hedefleyen işçi sınıfının BOLŞEVİK PARTİ'sini adım adım inşa eden, işçi sınıfına Sosyalist bilinci taşıyan, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de BOLŞEVİK PARTİ vardır! Onun için haydi BOLŞEVİK PARTİ saflarına katılmaya, onu güçlendirmeye! Haydi ona omuz vermeye!

Çeşitli ulus ve milliyetlerden işçiler, emekçiler, devrimciler, yoldaşlar!

BOLŞEVİK PARTİ senin partindir. İşçi sınıfı, emekçiler BOLŞEVİK PARTİ önderliğinde birleştiği zaman yenilmez bir güç haline gelecekdir. BOLŞEVİK PARTİ saflarına katıl! Örgütlen! Örgütlen ki, sömürü düzeni son bulsun. Örgütlen ki, barbarlığa karşı yeni bir dünya kurulsun! Örgütlen ki, sınıfsız sömürüsüz bir toplum kurulsun! Onun için; haydi BOLŞEVİK PARTİ saflarına katılmaya, ona omuz vermeye!

Haydi BOLŞEVİK PARTİ önderliğinde işçi sınıfı hareketiyle sosyalist hareketi birleştirmeye! O mücadeleye omuz vermeye!

Geleceğimizin umudu işçi, emekçi ve öğrenci gençlik!

Faşist Türk devletinin sana sunduğu işsizliktir, asgari ücret temelinde en kötü koşullarda çalışmaktır, sendikasızlıktır, mesleksizliktir, eğitimsizliktir, ancak paralıların okuyacağı anti-demokratik bir eğitim sistemidir! Bu faşist düzende sana gelecek yok...

Halbuki sen, geleceğimizin kurtuluş meşalesi olmalısın! Senin ellerinle yaratılacaktır gelecek. Bunun için BOLŞEVİK GENÇLİK saflarında örgütlen! Kendi geleceğini kendi ellerine al! Yık bu köhne faşist düzeni, at onu tarihin çöplüğüne! Sömürüsüz, sınıfsız komünist topluma gidişte durmaksızın ilerlemek için işçi-köylü ik-

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişinin 28. yıldönümünde bir kez daha pasifizm, bir kez daha onursuzluk!

15-16 Haziran şanlı işçi direnişinin ısyankar ruhuna, kavgacı ruhuna bir kez daha ihanet edildi...

Ne yapmıştı 1970 yılında sınıfdaşlarımız?

Onlar, sermayenin iktidarının 274 ve 275 sayılı yasalarda yapacakları değişikliklerle sendikalaşma ve hak arama mücadelesinin Amerikancı sarı sendika Türk-İş'de tekelleşmesine karşı canları, kanları pahasına mücadele alanlarına çıkmışlardı.

Onlar, 15 ve 16 Haziran günleri akın akın işletmelerinden çıkıp sokağa dökülmüşlerdi...

Onlar, çıktıkları sokaklarda faşist devlet tarafından hem jandarma ve hem de polis tarafından kurulan barikatları aşarak ilerliyorlardı...

Ve onlar, 3 sınıf kardeşlerini bu kavgada şehit vererek ilerliyorlardı ve bu kavga meyvesini vermişti . yasa taslağı geri çektirilmişti!!!

Bugün ne yapılmaktadır?

Bugün 15-16 Haziran'ı 28. yılında anma etkinlikleri adı altında, reformist sendika bürokratları, mücadele yerine Ankara'da

tidarını işçimizle, yoksul köylümüzle birlikte kur! Atıl bu onurlu kavgaya tüm gücünle!

Kürt ulusundan işçiler, emekçiler, devrimciler, yoldaşlar!

Faşist Türk devletine karşı bağımsızlık savaşı, ancak Kuzey Kürdistan-Türkiye'nin çeşitli milliyetlerinden işçileri ve köylüleriyle ortak devrimin zafere ulaşmasıyla kazanılacaktır!

Bunun için birleşik partimizin önderliği altında kurulan ve BOLŞEVİK PARTİ (TÜRKİYE)'nin kardeş örgütü olan PARTİYA BOLŞEWİK (KURDİSTAN'A BAKUR)'un çatısı altında örgütlen! Bırak reformizmin önderliğinde enerjini çarçur etmeyi; al eline silahını, devrim bayrağını Kuzey Kürdistan'ın kalelerinde ve dağların doruklarında dalgalandır! İşte, ancak o zaman ulusal baskıya gerçekten son vermenin imkanı yaratılacak; Kürt ulusunun isterse ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını özgürce kullanma imkanı oluşacak, sömürü ortadan kalkacaktır.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de yaşayan tüm azınlık milliyetlerden işçiler, emekçiler, devrimciler!

Bolşevik Parti'mizin çatısı altında birleşin! Ancak o zaman üzerinizdeki ulusal, mezhepsel ve dinsel baskılar ortadan kalkacak, insanca yaşamanın koşulları yaratılmış olacaktır!

Bolşevik Parti emperyalist barbarlığa, oportünizme, revizyonizme ve her türlü gericiliğe karşı Bolşevizm'in zaferinin temellerini sağlamlaştırdı.

Haydi hep birlikte partimizin önderliği altında birleşerek Bolşevizm'in bayrağını şehirlerde kalelere, kırlarda dağların zirvelerinde dalgalandırmaya!

Haydi hep birlikte Bolşevizm'in zaferini taçlandırmak için faşist Türk devletini tarihin çöplüğüne atmaya! Haydi kavganın engin denizine atılmaya!

Tüm işçi ve emekçileri Bolşevizm'in bayrağı altında örgütlenmeye çağırıyoruz! Haydi görev başına yoldaşlar!

* KAHROLSUN FAŞİST TÜRK DEVLETİ!
* KAHROLSUN EMPERYALİZM!
* KAHROLSUN OPORTÜNİZM VE HER TÜRLÜ GERİCİLİK!
* UMUT İSYANDA, KURTULUŞ DEVRİMDE!
* DEVRİMDE ÖNDER GÜÇ İŞÇİ SINIFI!
* İŞÇİ SINIFININ KURTULUŞU KENDİ ELLERİNDEDİR!
* YA BARBARLIK, YA SOSYALİZM!
* YA FAŞİZM, YA SOSYALİZM!
* YAŞASIN 15-16 HAZİRAN 1970 İŞÇİ SINIFININ ŞANLI DİRENİŞİ!
* YA FAŞİZM, YA DEVRİM!
* BOLŞEVİZM YENECEKTİR!
* YAŞASIN BOLŞEVİK PARTİ'MİZ!

07.06.1998 ▲

BOLŞEVİK PARTİ
(Kuzey Kürdistan-Türkiye)

---

sermayenin Başbakanı Mesut Yılmaz'a dilenmeye gitmektedirler.

Askeri faşist cuntanın 12 Eylül darbesiyle sınıfa yaptığı saldırı sonrasında, 15-16 Haziran'da kanla-canla engellenen yasalar parlamentodan bir bir geçti.

Buna karşı örgütlü işçi sınıfı temel alınarak alanlara çıkılıp militan mücadele yapılacağına, Ankara'larda dilenmelere çıkılmıştır. Bu sınıfımızın geçmiş mirasına saldırıdır. Gerçi bu reformist önderliklerden, sınıfımızın militan mücadelesine sahip çıkmasını zaten beklemiyoruz. Ama yapılan kutlamalarla sanki bu mirasa sahip çıkıyorlarmış süsünü vermektedirler.

Bu mirasın savunucuları bugünkü Albayrak işçisidir, Tıbset işçisidir, Makina Kalıp işçisidir, Köhler işçisidir... Her şeyden önce işçi sınıfına yol gösteren Bolşeviklerdir ve bu mirasçılar er ya da geç "Devrimci işçiler sendika yönetimine!" şiarından hareketle sendikaları fethederek bu önderlikleri defedeceklerdir... Bu günler pek de uzak değildir!

İşte o zaman dilenme yerine kavga, kavganın doruğunda kaybedilen haklar bir bir kazanılacak ve sermaye düzeninin, ücretli kölelik düzeninin temeline kibrit çakılmak için tüm yollar açılacaktır.

DİSK'in 15 Haziran günü Unkapanı Bölge Çalışma Müdürlüğü önünde yaptığı eyleme çok az sayıda işçi katıldı. Grevdeki Köhler işçisi, Hedef dağıtımdaki DİSK Nakliyat-İş Sendikasının işçileri ve DİSK Lastik-İş'ten işçiler gelmemiş olsaydı, daha da bir acınacak bir hal alırdı yapılan bu eylem.

Bu eylemde bazı genel doğruların dışında bir şey söylenmedi DİSK'li konuşmacı Çetin Uygur tarafından! Yalnız mücadele içinde olan işçilerin sermayeye karşı haykırışları kulakları çınlattı ve bir gün bu haykırışlar sermayenin kafasında patlayacaktır.

Bugün sendikalaştıkları için işten atılan işçilerin işe geri alınması için 15-16 Haziran'ın kavgacı, mücadeleci geleneğini sürdürerek direnişler örgütleme yerine, Ankara'larda dilenen sendika ağaları da sınıfımızın estireceği bu kasırgadan nasibini alacaklardır ve onlar bugün halen güven duyduklarını söyledikleri sermayenin has uşakları partilerin ve maşaların yanında hak ettikleri yere atılacaklardır.

Bunun için diyoruz ki, "15-16 Haziran onurumuzdur!" ve bir gün gelecek İstanbul Bölge Çalışma önünde direnişte olan, grevde olan işçi kardeşlerimizin dediği gibi, "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", onların düzenini de asar-i atika müzesine atacaktır. Bunun yolu Bolşevizmin işçi sınıfı içinde kök salmasından geçmektedir. Bolşevizme dayanan işçi sınıfı yenilmezdir.

► **KAHROLSUN ÜCRETLİ KÖLELİK DÜZENİ!**
► **YAŞASIN SOSYALİZM!**

16 Haziran 1998
İstanbul'dan
Bolşevik Parti taraftarları.

KAMU EMEKÇİLERİ YİNE ALANLARDAYDI!

14 Temmuz günü Kuzey Kürdistan-Türkiye'nin değişik alanlarında kamu emekçileri onbinlere yakın bir kitleyle alanlara çıktılar. Onlar sermayenin hükümetinin önerdiği yüzde 20'lik zamlarla kandırılmayacaklarını, buna karşı kararlı mücadele edeceklerini alanlarda haykırdılar. Onlar, "Savaşa kaynak bulabiliyorsunuz, rantiyeye bütçenin yüzde 40'ını ayırabiliyorsunuz, memura sıra geldiğinde kaynak yok diyorsunuz!" diyerek seslerini yükselttiler. Onlar, "İrtica bahane, hak arayan hedefte!", "Onurlu memur hesap soruyor!" diyerek yüzde 20'lik zama boyun eğmeyeceklerini haykırdılar. Onlar, "Sahte sendika yasasına hayır! Toplu sözleşmeli, grev hakkının olduğu sendika yasası istiyoruz!" diyerek mücadelelerinin yarıda kesilmesine gözyummayacaklarını haykırdılar.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de, bir hemşirenin 63 milyon lira maaş, bir öğretmenin 83 milyon lira maaş aldıkları bir ortamda İstanbul'da 14 semtte yapılan araştırmaya göre ortalama olarak en düşük kiranın 75 milyon, en yüksek kiranın 150 milyon lira; İzmir'de beş semtte yapılan araştırmaya göre ortalama kiranın en düşük 58 milyon, en yüksek 118 milyon lira arasında ve Ankara'da 11 semt arasında yapılan araştırmada en düşük kiranın 67 milyon, en yüksek kiranın 132 milyon lira arasında değiştiği günümüzde yüzde 20'lik zamlarla insan onuruna yakışır bir yaşam sürdürmenin mümkün olmadığını bilen kamu emekçileri bıçağın kemiğe dayandığını bilmektedirdler ve bu vesile çıkmaktadırlar sokaklara...

İstanbul'da Aksaray-Metro Durağı önünde yapılan protesto eylemine KESK Başkanı Siyami Erdem de katıldı. Erdem, yukarıda anlattığımız bazı gerçekleri sıralayarak hükümetin dayatmasının IMF'nin dayatmalarından kaynaklandığını, yüzde 20'lik zam önerisinin DİE'nin belirlediği 65 milyonluk mutfak masrafı ve 190 milyonluk asgari geçim standartlarını bile dikkate almadığını belirterek maaşlara yapılacak zamlarda IMF'nin değil, KESK'in taraf olması gerektiğini vurguladı.

Kamu emekçilerinin bu mucadelesine gereken desteği vermek için değişik alanlarda çalışmalara katılarak kamu emekçilerinin reformist cendere içinde kalmasını engellemeye çalışmalıyız. Şu anda reformistlerin önderlik ettiği bu mücadeleye devrimci taleplerle katılmalı, bu mücadelenin işçilerin sınıfsal hareketinin aktığı dereye doğru akmasını sağlamaya çalışmalıyız.

Unutulmamalıdır ki, kafa ve kol emekçilerinin sermaye karşısında ortak mücadele hattını örmeleri gerekir. Bunun için de her çalışanlar grubunun kendi ufak sendikalarını kurma zaafından kurtularak aynı işkolunda bulunan kafa ve kol emekçilerinin bir tek sendika içinde örgütlenmesi perspektifini izlemeliyiz. Biz, bu örgütsel birliğin yaratılarak güçlü işçi örgütleri oluşturulmasının ideolojik, siyasal ve örgütsel önderliğini gücümüz oranında yapmalıyız. Sınıfın ortak örgütlenerek bir mücadele cephesini örerek sınıfsız, sömürüsüz bir dünya hülyasında yeni mevziler kazanma kavgasında ileri!

16 Temmuz 1998▲

Ya faşizm, ya devrim!
Yan faşizm, yan şoreş!
Ya barbarlık, ya Sosyalizm!
Yan barbari, yan Sosyalizm!
Bolşevik Parti, bu alternatiflerin gerçek savaşçısıdır!
Seninle daha güçlü olması için,

BAĞIŞ KAMPANYASINA KATIL!

Çeşitli ulus ve milliyetlerden kadın ve erkek işçiler, emekçiler, devrimciler, yoldaşlar!

Ülkemiz Kuzey Kürdistan-Türkiye'de faşizmin zulmü altında inleyen, aç kalan, işten atılma tehtidiyle yaşayan, işsiz kalan, direniş dediğinde faşizmin saldırılarına uğrayan, yarını belirsizleştirilen, örgütsüz bırakılan, sendikası tarafından ihanetlere uğratılan işçi-emekçi arkadaş!

Ulusal zulüm altında inim inim inletilen, zoraki göçe tabi tutulup, sefaletle yüzyüze bırakılan Kürt işçisi ve emekçisi, yoksul köylü arkadaş! Her türlü yolsuzluğun, yargısız infazların, sokak ortasında coplanan, her türlü baskı ve şiddetin altında bırakılan işçi ve emekçi arkadaş! Grev ve toplu sözleşme hakkını almak için sokakta coplanan kamu emekçisi arkadaş!

Hergün hayatı biraz daha çekilmez hale getiren kapitalist sömürü sisteminde zamlar altında "yaşanamaz düzey"lerde çile çeken işçi, emekçi, yoksul arkadaş!

Eğitimde fırsat eşitsizliği yaşamak zorunda bırakılan genç öğrenci arkadaş!

Sağlığı –olmayan– Allah'a emanet edilerek ölümle cebelleşen yoksul dar gelirli köylü arkadaş! Toplumun tüm kesimlerinden yoksulluk ve sefalet altında çile çeken, çilekeş arkadaş!

"Yeter artık!" dediğinde gözaltına alınıp karakollarda işkence altına alınan, yargısız infaz edilen, direnen arkadaş!

Tüm milliyetlerden kadın erkek işçi ve emekçi arkadaş!

Para, ev, tatil yiyecek-giyecek denince reklamları ve vitrinleri ibretle izlemek zorunda bırakılan ezilen işçi ve emekçi arkadaş!

Sınıfsal, ulusal ve cinsel baskılar altında boğulan; otobüste, dolmuşta, tramvayda cinsel tacize uğrayan, hayatı çekilmez hale getirilmiş emekçi kadın arkadaş!

Türk-müslüman ve sünni değil de başka milliyet, din ve mehzepten olduğu için baskı altında tutulan işçi-emekçi arkadaş!

Devrim ve Sosyalizm uğrunda hapis veya ölüm pahasına mücadele eden devrimci arkadaş!

Yalnızca Bolşevik Parti önderliğinde bir devrim seni kurtarabilir! Bolşevik bir devrime, ancak ve ancak Bolşevik Parti öncülük edebilir! Bu kapitalist cehennem düzeninden kurtuluşun biricik umudu ve yolu; işçi sınıfı öncülüğündeki Bolşevik Devrim ve Bolşevik Parti'dedir! Bu faşist diktatörlüğün tepesine bir balyoz gibi inip onu paramparça etmesi için Parti'ye BAĞIŞ VER!

Bolşevik Parti'ye para ve değerli eşya bağışında bulun! Bolşevik Parti'nin açtığı bağış kampanyasına katkıda bulun, destek ver!

Bolşevik Parti'nin görüşlerini incele, ilişki kur ve saflarında örgütlen! Faşist Türk devletini yıkmada tek alternetif güç Bolşevik Parti'dir!

Bolşevik Parti'yi kendi partin olarak kavra ve ona güç ver! İşçi ve emekçi arkadaş, Bolşevik Parti saflarına katıl!

Tüm bu haksızlık ve yolsuzlukların üstesinden gelmek için, Bolşevik Parti'ye katıl, onun güçlenmesi için bağış yap! Haftanın bir gününü Bolşevik Parti için çalış! Bolşevik Parti'nin güçlenmesi için Bolşevik Parti saflarına katıl!

Yeni bir dünya kurma mücadelesinde tek alternatif güç Bolşevik Parti'dir; onun saflarına katıl! Ona bağış ver işçi ve emekçi arkadaş!

Sınıfsız, sömürüsüz, baskısız bir dünya kurma mücadelesinde tek alternatif güç Bolşevik Parti'dir! Onun için Bolşevik Parti'ye bağış yap destekle!

* Biz Türkiye-Kuzey Kürdistan'lı Bolşevikler olarak vardık, varız ve varolacağız!
* Emperyalist barbarlığı yıkmak için haydi Bolşevik Parti saflarına, ona bağış vermeye!
* Ya barbarlık, ya Sosyalizm!
* Yaşasın parti, yaşasın devrim ve Sosyalizm!
* Geliyor gelecek, Bolşevizm yenecek!
* Yaşasın Bolşevik Parti'miz!
* Bolşevizm yenecektir!

01.06.1998 ▲

BOLŞEVİK PARTİ
(Kuzey Kürdistan-Türkiye)

"ŞİMDİ EMEKÇİLER KONUŞUYOR!"

CAM-İŞ Makina Kalıp işçileri, grev mücadelesinin 167. gününde "Şimdi Emekçiler Konuşuyor!" şiarı altında, 7 Haziran'da Açık Hava Tiyatrosu'nda şölen yaptılar...

Evet dile kolay, Cam-İş Makina Kalıp işçileri, CAM-İŞ patronlarının Toplu İş Sözleşmesi arifesinde dayattığı **esnek çalışma** saldırısına karşı tam 167 gündür direnmektedirler.

Bu grev sürecinde birkaç kez kendilerini ziyaret edip konuştuk. Makine Kalıp işçisinin sorunu, Kuzey Kürdistan-Türkiye işçi sınıfının sorunlarıyla örtüşüyor. Dahası sermayenin yeni dünya düzeninde dayattığı, sermayenin sınırsızca iktidar olması ve hiçbir muhalefet istememesi şeklindeki "global" yaklaşımıyla da örtüşmektedir bu sorunlar!

Tam böyle olduğu için de, Makina Kalıp işçisi esnek çalışma dayatmasına imza atmayarak direniş yolunu, kavga yolunu seçti. Bu kavgada yer yer grev kırıcılarıyla karşı karşıya kaldı, ama onlar işyerlerini korudular... Yer yer yumruklar konuştu, yer yer ve belki de en zoru, düşünceler çatıştı ve grevcilerin saflarında azalma değil giderek güçlenme görüldü. Patronun grevci işçilerden "zayıf" gördüklerini çekerek yüz milyonlarca lira ödeyerek sendikadan istifa ettirdiği işçileri tekrar konuşarak, ikna ederek grev saflarına çekti Makina Kalıp işçisi!...

Bu grev sürecinde değişik fabrikalarda çalışan işçilerden, sol dergilerden ve siyasal patilerden dayanışma temelinde ziyaretler de yapıldı. Ama bunların hepsi halen gereken yoğunlukta değil. Sendika önderliği de varolan yasal düzenlemeleri aşarak kendi örgütlü bulunduğu fabrikalarda üretimi durdurmaya yanaşmamaktadır. Bu dayanışma desteğinden yoksun olan Makina Kalıp işçisi şimdilik ÖDP'lileşen sendikanın aldığı kararları uygulamaktadır.

Şimdilik diyoruz, çünkü Makina Kalıp işçisinin sendika bürokrasisini zorlayarak geniş bir mücadele desteği oluşturması lazım. Yine Makina Kalıp işçisi grevde tüm işçilerle yapacağı toplantılarda Grev ve Mücadele Komitesini kurararak doğru kararlar almasını bilmeli ve bu kararlar doğrultusunda sendikanın mücadele etmesini zorlamalıdır. Çünkü uzayan zaman pek de yararlı sonuçlar doğurmayabilir... Biz Makina Kalıp işçisinin bunu yapacağını, yapması gerektiğini düşünüyoruz. Başka alternatif yok!

Makina Kalıp'taki işçi arkadaşlar *"Şimdi Emekçiler Konuşuyor!"* şenliğiyle hem seslerini daha geniş kesime duyurmak ve hem de grevlerine maddi destek sağlamak için çalıştılar. Bu konuda örgütlemede bir dizi sorunun yaşandığı bilinmektedir. Biletlerin geç çıkması gereken yerlere ulaşmasını engelledi. Bize de geç ulaşan belli sayıda biletleri çevremizde satarak yardımcı olmaya çalıştık.

Şenlik açış konuşmalarıyla başladı. Birleşik Metal-İş Sendikası yeni Başkanı Kamil Kınkır ile DİSK Genel Sekreteri Murat Tokmak'ın konuşmalarının içeriği, bilinen reformizmin ötesine geçmedi. Bunlar siyasi partileri işçi sorunlarıyla uğraşmamakla eleştirdiler ve bu devam ederse kendilerine oy vermeyeceklerini, işçi sorunlarıyla uğraşan partilere destek vereceklerini ima ettiler... Bu ima ise ÖDP'yi hedefliyordu. Giderek reformist ÖDP'ye doğru bir kayma görülen bu reformist sendika ve konfederasyonun bu oyunu da tutmadı. Çünkü şenliğe ÖDP'den büyük kitle desteği bekleyen bu reformistler hayal kırıklığına uğradılar. Çünkü, 500 kişilik katılımın önemli bir bölümü devrimci işçilerden oluşmaktaydı ve bunlar attıkları sloganlarla da reformizme karşı açık tavır aldılar.

Örneğin, *"Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!"*, *"İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!"*, *"Kapitalizme karşı sosyalizm, tek yol devrim!"*, *"Ekonomik Sosyal Konsey'e hayır!"*, *"Kahrolsun sermaye iktidarı!"*, *"Zafer direnen emekçinin olacaktır!"*, *"Karanlığa karşı sosyalist Türkiye!"*, *"Yaşasın halkların kardeşliği!"*, *"Yaşasın devrimci dayanışma!"* gibi sloganlar atıldı.

Atılmak istenen reformist sloganlar, ki bunları DİSK'in "uzman"ları attırıyordu, pek rağbet görmedi. Örneğin, *"Barış-adalet-özgürlük kardeşlik için özgür emek; Demokratik Türkiye!"* sloganı mikrofondan atılmasına rağmen, ancak üç beş kişi katıldı.

Programda Grup Göçebe, yeni ozanlardan Yılmaz Aslan'ın dinletileri hem yer yer devrimci bir içerik taşıyordu ve hem de kitleyi de söylemeye katıyordu. Banu da üç yıldan bu yana ilk defa sahnede olmasına rağmen olumlu bir sunu yaptı.

Program arasında konuşan grevci bir işçi gayet olumlu şeyler anlattı. Reformist sendikanın zırvalarını aşan bir konuşma yaparak, "Herkese iş, herkese çalışma hakkı!", "Kahrolsun sermaye iktidarı!" "Esnek çalışmaya hayır!", "Sermayenin ne dini, ne de imanı vardır; bizi ise din, mezhep ve etnik kökenler temelinde bölmeye çalışmaktadır!", "Makina Kalıp işçisi yalnız kendisi için değil, sınıfın tümü için mücadele etmektedir!" "Yaşasın işçilerin birliği, yaşasın işçilerin uluslararası birliği!" şeklinde şiarlar attı ve görüşler ortaya koydu.

Şenlikte, sendikalaştıkları için işten atılan Köhler fabrikasından 230 işçiyi temsilen bir komite adına konuşma yapıldı.

Sonuç olarak bu şenlik olumlu geçmesine rağmen, katılım açısından yine işçi sınıfının, sınıf bilinçli işçilerin dayanışması açısından yarım kalan bir dayanışma örneği ortaya çıktı. Bu durumun aşılması gerekli!...

8 Haziran 1998 ▲

İstanbul'dan

bir Bolşevik Partizan okuru

İBRAHİM KAYPAKKAYA

Li Tirkiyê pirsgirêka netewî...

Befirbar 1971

Îro, mesela tevgera netewî li Îrlanda Bakur, bixwe daxwaza xwe ya veqetinê bi vekirî formule kiriye. Mesela di boriyê de li Tirkiyê tevgera Kurd ya netewî, bixwe bi daxwaza veqetinê derketiye holê ûhw... Îro tevgera Kurd ya netewî bi vekirî daxwaza veqetinê formule nekiriye, nayê mana ku ewê sibê jî neke. Feqet di navbera çînên bûrjûva û axên erdan yên her dû netewan de li hev hatinên çûre jî mumkunin; em vê jî ji aqilê xwe dernexin. Çawo ku li Îraqê tevgera Barzanî qîma xwe bi xwudmihtariyê aniye. Weki din beşekî tevgera netewî ya Kurd ku veqetinê dipareze, beşekî wê yê din dikare zidê wê jî bipareze. Ji bo van sedeman, hîn ku me erq nedîtiye, devlingên xwe venemalin.

12. Em bandûra netewekariya netewa serdest li ser karker û gundiyên Tirk înkar nekin:

Revîsyonîstên Şefaqê dibêjin, **hemû karker û gundiyên Tirkiyê alîkariya** "tekoşîna gelê (!) Kurd "tekoşîna dijî zordariya netewî û polîtîka helandinê" "tekoşîna mafên demokratîk, wekheviya netewan û ji bo tayîna qedera xwe" dikin. (bmx)

Li vêderê rastiya nêrbar ji bo hevokên xemlandî hatiye fedakirin. Pêşiyê em carekê wê şaşiyê serrast bikin: "Hemû harker û gundiyên Tirkiyê" li alîkî, **proleterya bîrbira çînî ya Tirkiyê jî**" tekoşîna ji bo tayîna qedera xwe (ne ji bo tekoşîna mafê tayînê) di bin her şertî de alîkariyê nake; veqetinê encax di her rewşa nêrbar, gorî berjewendiya tekoşîna ku proleterya ji bo sosyalîzmê dimeşîne de alîkariyê dike, nebe, ji daxwaza gelê Kurd ya cihêbûnê re hurmet dike û bi veqetina wan razî dibe, lê belê bi aktîfî alîkariya veqetinê nake. Emê di pêşiyê de careke din vegerin ser vê xalê.

Li aliyê din em nikarên îddia bikin ku "karker û gundiyê Tirkiyê hemû **îro** daxwazên netewa Kurd yên herî biheq û pêşî" alîkarî dikin. Ev bi tenê tiştekî ku meriv dixwaze ye, lê belê, em çibikın ku, ne rasti ye. Bîra karker û gundiyen Tirk ji aliyê çîna serdest ya Tirk de bi îdeolojiya netewekariyê ve bi qeyseke fereh hatiye reşkirin. Netewekariya netewe serdest, ne yê gundiya tenê, çavê seretayên herî pêş yên proleterya jî kêm zêde tarî kiriye. Ango bi taybetî, li pêşiya komunîstên Tirk, erka hilweşandina hetewekariya Tirk, karker û gundiyan ji her cûre bermayiyên netewekariya bûrjûva temîzkirin heye. Her tespîta ku rê ji îhmal ya jî berneketina vê erkê re veke, ji aliyê quncikê tekoşîna çînî de saade bi zerar e. Ew gotinên ku hevrê Lenın ji bo Rûsyayê gotine, ji bo me jî bi eynî awayî derbas dibin:

"Nuha jî û di her halî de jı bo zemanekî dirêj, demokrasiya proleter (ne di mana tavîzdana wê de, di mana bi wê ve tekoşîn dan) mecbûre netewekariya şoven ya gundîyê Rûs bihesibîne" (Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı, s. 127).

Revîsyonîstên Şefaqê vê rastiyê dikine hesêb, erka tevgera Komunîst bi netewekariya Tirk ve tekoşîndanê didine bîrkirin.

13. Mafê çarenûsiya gel
Mafê çarenûsiya netewê:

Revisyonîstên Şefaqê prensîbên bingeh yên Marksîzm-Lenînîzmê dı derbarê pirsgirêka netewî de tehrîf kirine û kırıne halê ji nav nederketinê. Yek ji pirensîbên herî binheg "Mafê çarenûsiya netewê" bi awayê "Mafê çarenûsiya gel" tahrîf kirine. "Mafê çarenûsiya gel" û "Mafê çarenûsiya netewan" tiştên bi temamî cûde ne.

Dûmahik Hêye

Kuzey Kürdistan'da Bolşevizmin sesi...

KARKERÊN HEMÛ WELATAN Û GELÊN BÎNDEST YEKBÎN

JÎ BO SAZBÛNA PARTÎYA BOLŞÊWÎK

stêrka bolşewîk

HEJMAR: 4 · HEZÎRAN'98 · BIHA: 150.000 TL

Kurtuluş sahte çözümlerde değil,

DEVRİMDEDİR!

4. SAYI ÇIKTI!

✔ *Tekniğin güçlü olanaklarını kullanarak barbarca yürüttüğü savaşta askeri olarak sonuç alamayacağını gören Türk hakim sınıfları, şovenizm bombardımanıyla kuşatma altında tuttuğu kitleleri korkunç bir tuzağa sürüklemeye çalışıyor. Faşist Türk devleti, zor yoluyla Kürdistan'dan sürdüğü kitleleri bu kez de Türkiye'nin metropollerinde ya da küçük kentlerinde sindirmeye; şovenizm ağusuyla zehirlediği gözü dönmüş sivil faşistleri halk adı altında örgütleyerek Kürtleri boğazlatmaya, katletmeye çalışıyor.*

✘ Sayfa 2'de

Sovyetler Birliği'nde Kürt emekçileri arasında kültürel alanda devrim...

✘ Sayfa 20'de

"Kürt-gazeteciliği 100 yaşında!"

✘ Sayfa 30'da

Faşist Türk devleti döktüğü kanda boğulacaktır!

KATLİAMLARIN HESABI DEVRİMLE SORULACAKTIR!

✘ Sayfa 5'te

Newroz kutlamalarından...

✘ Sayfa 7'de

Ermeni soykırımı hakkında bazı tavırlar

✘ Sayfa 10'da

Aydın geçinen bir şoveniştin, Prof. Baskın Oran'ın kimi hezeyanları...

✘ Sayfa 16'da

Kuzey Kürdistan'da nüfus planlaması ve MGK. .

✘ Sayfa 18'de

PRK/Rızgarî'nin "10. Kuruluş Yıldönümü Mesajı" üzerine...

✘ Sayfa 32'de